

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

60. årgang

7. august 2017

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2017/C 256/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2017/C 256/02	Sag C-229/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 2. maj 2017 — Evonik Degussa GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland	2
2017/C 256/03	Sag C-232/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Budai Központi Kerületi Bíróság (Ungarn) den 4. maj 2017 — VE mod WD	3
2017/C 256/04	Sag C-243/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) den 10. maj 2017 — Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP mod António da Silva Rodrigues	6
2017/C 256/05	Sag C-252/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social de Cádiz (Spanien) den 12. maj 2017 — Moisés Vadillo González mod Alestis Aerospace S.L.	6
2017/C 256/06	Sag C-256/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Rotterdam (Nederlandene) den 15. maj 2017 — Sandd BV mod Autoriteit Consument en Markt	7
2017/C 256/07	Sag C-259/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Budai Központi Kerületi Bíróság (Ungarn) den 16. maj 2017 — Zoltán Rózsavölgyi og Zoltánné Rózsavölgyi mod Unicredit Leasing Hungary Zrt. og Unicredit Leasing Immo Truck Zrt.	8

2017/C 256/08	Sag C-268/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Županijski Sud u Zagrebu (Kroatien) den 18. maj 2017 — Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta mod AY	11
2017/C 256/09	Sag C-288/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 19. maj 2017 — Fédération des fabricants de cigares m.fl. mod Premier ministre og Ministre des Affaires sociales et de la Santé	12
2017/C 256/10	Sag C-295/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) den 22. maj 2017 — MEO — Serviços de Comunicações e Multimédia S.A. mod Autoridade Tributária e Aduaneira	13
2017/C 256/11	Sag C-296/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven kasatsionen sad (Bulgarien) den 22. maj 2017 — Wiemer & Trachte GmbH mod Zhan Oved Tadzher	14
2017/C 256/12	Sag C-298/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 23. maj 2017 — France Télévisions SA mod Playmédia og Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)	14
2017/C 256/13	Sag C-314/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 29. maj 2017 — Geocycle Bulgaria EOOD mod Direktor na direksia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Veliko Tarnovo, pri Tsentralno upravljenje na Natsionalnata agentsia za prihodite	15
2017/C 256/14	Sag C-324/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarien) den 31. maj 2017 — straffesag mod Ivan Gavanozov	16
2017/C 256/15	Sag C-332/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Riigikohus (Estland) den 2. juni 2017 — Starman Aktsiaselts mod Tarbijakaitseamet	16
2017/C 256/16	Sag C-333/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca de Braga (Portugal) den 1. juni 2017 — Caixa Económica Montepio Geral mod Carlos Samuel Pimenta Marinho m.fl.	17
2017/C 256/17	Sag C-334/17 P: Appel iværksat den 5. juni 2017 af Republikken Estland til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første udvidede Afdeling) den 24. marts 2017 i sag T-117/15, Republikken Estland mod Europa-Kommissionen	18

Retten

2017/C 256/18	Sag T-13/15: Rettens dom af 27. juni 2017 — Deutsche Post mod EUIPO — Media Logistik (PostModern) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-ordmærket PostModern — det ældre nationale ordmærke POST og det ældre EU-ordmærke Deutsche Post — relativ registreringshindring — ingen risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — realitetsbehandling af beviser fremlagt for første gang for Retten)	19
2017/C 256/19	Sag T-541/15: Rettens dom af 20. juni 2017 — Industrie Aeronautiche Reggiane mod EUIPO — Audi (NSU) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-ordmærket NSU — ældre nationalt ordmærke NSU — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — reel brug af det ældre varemærke — artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009)	19
2017/C 256/20	Sag T-580/15: Rettens dom af 27. juni 2017 — Flamagas mod EUIPO — MatMind (CLIPPER) (EU-varemærker — ugyldighedssag — tredimensionelt EU-varemærke — formen på en lighter med sidevinge, der indeholder ordbestanddelen CLIPPER — udformning, der er nødvendig for at opnå et teknisk resultat — manglende fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b) og litra e), nr. ii), i forordning (EF) nr. 207/2009 — manglende beskrivelse af varemærket i registreringsansøgningen)	20

2017/C 256/21	Sag T-632/15: Rettens dom af 21. juni 2017 — Tillotts Pharma mod EUIPO — Ferring (OCTASA) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-ordmærket OCTASA — det ældre tyske ordmærke og Benelux-ordmærket PENTASA — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009)	21
2017/C 256/22	Sag T-699/15: Rettens dom af 21. juni 2017 — City Train mod EUIPO (CityTrain) (EU-varemærker — ansøgning om EU-figurmærket CityTrain — søgsmålsfrist — uforudsigelig omstændighed — absolutte registreringshindringer — beskrivende karakter — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), og artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009)	21
2017/C 256/23	Sag T-20/16: Rettens dom af 21. juni 2017 — M/S. Indeutsch International mod EUIPO — Crafts Americana Group (gengivelse af gentagne kurver mellem parallelle linjer) (EU-varemærker — ugyldighedssag — EU-figurmærke, der gengiver sildebensmønster mellem to parallelle linjer — fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — undersøgelse af varemærket således som registreret)	22
2017/C 256/24	Sag T-89/16 P: Rettens dom af 27. juni 2017 — Clarke m.fl. mod EUIPO (Appel — personalesag — midlertidigt ansatte — tidsbegrænset kontrakt med opsigelsesklausul, hvorefter kontrakten bringes til ophør i tilfælde af, at den ansatte ikke opføres på reservelisten efter den næste almindelige udvælgelsesprøve — iværksættelse af opsigelsesklausulen — ændring af en tidsbegrænset kontrakt til en tidsbegrænset kontrakt — omsorgspligt — berettiget forventning)	22
2017/C 256/25	Sag T-151/16: Rettens dom af 27. juni 2017 — NC mod Kommissionen (Tilskud — OLAF's undersøgelse — konstatering af uregelmæssigheder — Kommissionens afgørelse om en administrativ sanktion — udelukkelse fra procedurerne for tildeling af udbudskontrakter og tilskud, der finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget, i en periode på 18 måneder — registrering i systemet for tidlig opdagelse og udelukkelse — tidsmæssig anvendelse af forskellige versioner af finansforordningen — væsentlige formkrav — anvendelse med tilbagevirkende kraft af den mindst indgribende bebyrdende lovregel)	23
2017/C 256/26	Sag T-235/16: Rettens dom af 21. juni 2017 — GP Joule PV mod EUIPO — Green Power Technologies (GPTech) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om registrering af EU-figurmærket GPTech — de ældre EU-ordmærker GP JOULE — manglende fremlæggelse for indsigelsesafdelingen af beviser for beføjelsen til at rejse indsigelse — fremlæggelse af beviser for første gang for appelkammeret — manglende hensyntagen — appelkammerets skønsbeføjelse — omstændigheder, der er til hinder for hensyntagen til yderligere eller supplerende beviser — artikel 76, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009 — regel 17, stk. 4, regel 19, stk. 2, regel 20, stk. 1, og regel 50, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2868/95)	24
2017/C 256/27	Sag T-236/16: Rettens dom af 22. juni 2017 — Biogena Naturprodukte mod EUIPO — (ZUM wohl) (EU-varemærker — ansøgning om EU-figurmærket ZUM wohl — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — henvisning til den begrundelse, der blev anført for appelkammeret og gengivet i stævningen — beviser vedlagt som bilag til anmodningen om afholdelse af et retsmøde)	24
2017/C 256/28	Sag T-286/16: Rettens dom af 21. juni 2017 — Ernst Kneidinger mod EUIPO — Topseat International (toiletlæg) (EF-design — ugyldighedssag — registreret EF-design, der gengiver et toiletæg — tidligere EF-design — ugyldighedsgrund — individuel karakter — artikel 6 i forordning (EF) nr. 6/2002)	25

2017/C 256/29	Sag T-327/16: Rettens dom af 27. juni 2017 — Aldi Einkauf mod EUIPO — Fratelli Polli (ANTICO CASALE) (EU-varemærker — ugyldighedssag — EU-ordmærke ANTICO CASALE — absolutte registreringshindringer — artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 7, stk. 1, litra b), c) og g), og artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009)	26
2017/C 256/30	Sag T-685/16: Rettens dom af 27. juni 2017 — Jiménez Gasalla mod EUIPO — (B2B SOLUTIONS) (EU-varemærker — ansøgning om EU-ordmærket B2B SOLUTIONS — absolutte registreringshindringer — beskrivende karakter — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — fornødent særpræg opnået ved brug — artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 207/2009)	26
2017/C 256/31	Sag T-856/16: Rettens dom af 21. juni 2017 — Rare Hospitality International, Inc. mod EUIPO (LONGHORN STEAKHOUSE) (EU-varemærker — ansøgning om EU-ordmærket LONGHORN STEAKHOUSE — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — ligebehandlingsprincippet og princippet om god forvaltningsskik)	27
2017/C 256/32	Sag T-17/16: Rettens kendelse af 31. maj 2017 — MS mod Kommissionen (Erstatningssøgsmål — Kommissionens afgørelse om at bringe en »samarbejdsaftale med Team Europe« til ophør — ansvar i kontraktforhold — ingen voldgiftsklausul — åbenbart afvisningsgrundlag)	27
2017/C 256/33	Sag T-647/16: Rettens kendelse af 1. juni 2017 — Camerin mod Parlamentet (Personalesag — tjenestemænd — midlertidig tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse — pensionsalder — ansøgning om forlængelse af den midlertidige tjeneste i anden stilling — afslag på ansøgningen — retsakt, der ikke kan gøres til genstand for et søgsmål — forberedende retsakt — afvisning)	28
2017/C 256/34	Sag T-691/16: Rettens kendelse af 8. juni 2017 — Elevolution — Engenharia mod Kommissionen (EUF — støtteprogram for udviklingen i Mauretanien — entreprisekontrakt indgået med Mauretanien inden for rammerne af gennemførelsen af dette program — tilbagekaldelse af de anfægtede debetnotaer — uforment at træffe afgørelse)	28
2017/C 256/35	Sag T-295/17: Sag anlagt den 15. maj 2017 — Danpower Baltic mod Kommissionen	29
2017/C 256/36	Sag T-298/17: Sag anlagt den 11. maj 2017 — Iordachescu m.fl. mod Parlamentet m. fl.	30
2017/C 256/37	Sag T-320/17: Sag anlagt den 25. maj 2017 — European Dynamics Luxembourg og Evropaiki Dynamiki mod Den Europæiske Investeringsfond	31
2017/C 256/38	Sag T-337/17: Sag anlagt den 30. maj 2017 — Air France-KLM mod Kommissionen	32
2017/C 256/39	Sag T-371/17: Sag anlagt den 13. juni 2017 — Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen	34
2017/C 256/40	Sag T-372/17: Sag anlagt den 12. juni 2017 — Louis Vuitton Malletier mod EUIPO — Bee Fee Group (LV POWER ENERGY DRINK)	36
2017/C 256/41	Sag T-373/17: Sag anlagt den 9. juni 2017 — Louis Vuitton Malletier mod EUIPO — Fulia Trading (LV BET ZAKŁADY BUKMACHERSKIE)	37
2017/C 256/42	Sag T-374/17: Sag anlagt den 13. juni 2017 — Cuervo y Sobrinos1882 mod EUIPO — A. Salgado Nespereira (Cuervo y Sobrinos LA HABANA 1882)	37
2017/C 256/43	Sag T-375/17: Sag anlagt den 5. juni 2017 — Fenyves mod EUIPO (Blue)	38

2017/C 256/44	Sag T-378/17: Sag anlagt den 8. juni 2017 — La Zaragozana mod EUIPO — Heineken Italia (CERVISIA)	39
2017/C 256/45	Sag T-379/17: Sag anlagt den 20. juni 2017 — Tengermann Warenhandelsgesellschaft mod EUIPO — C & C IP (T)	39
2017/C 256/46	Sag T-386/17: Sag anlagt den 23. juni 2017 — Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik mod EUIPO (Лидер)	40
2017/C 256/47	Sag T-387/17: Sag anlagt den 20. juni 2017 — Triggerball mod EUIPO (Formen på et boldlignende legeme med kanter)	40
2017/C 256/48	Sag T-115/16: Rettens kendelse af 13. juni 2017 — Sandvik Intellectual Property mod EUIPO — Adveo Group International (ADVEON)	41
2017/C 256/49	Sag T-83/17: Rettens kendelse af 14. juni 2017 — Heineken Romania mod EUIPO — Lénárd (Csíki Sör)	41
2017/C 256/50	Sag T-158/17: Rettens kendelse af 8. juni 2017 — Post Telecom mod EIB	41
2017/C 256/51	Sag T-232/17: Rettens kendelse af 12. juni 2017 — Eco Bat Technologies m.fl. mod Kommissionen .	42

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2017/C 256/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 249 af 31.7.2017

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 239 af 24.7.2017

EUT C 231 af 17.7.2017

EUT C 221 af 10.7.2017

EUT C 213 af 3.7.2017

EUT C 202 af 26.6.2017

EUT C 195 af 19.6.2017

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 2. maj 2017 — Evonik Degussa GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-229/17)

(2017/C 256/02)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Evonik Degussa GmbH

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Foreligger der kun »produktion af hydrogen« som omhandlet i bilag I, nr. 2, til afgørelse 2011/278/EU ⁽¹⁾, såfremt der ved kemisk syntese af to hydrogenatomer H frembringes et hydrogenmolekyle H₂, eller omfatter begrebet produktion også, at der for en hydrogenholdig gasblanding — uden syntese — sker en forøgelse af den relative andel af hydrogen H₂ i blandingen, idet de øvrige gasbestanddele — fysisk eller kemisk — fjernes for at opnå — som det udtrykkes i bilag I, nr. 2, til afgørelse 2011/278/EU — et »produkt udtrykt som (netto) salgbar produktion i en renhedsgrad på 100 %«?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares således, at begrebet produktion ikke omfatter forøgelse af den relative andel af hydrogen H₂ i en gasblanding, spørges endvidere:

Skal formuleringen »Alle relevante proceselementer, der er direkte eller indirekte knyttet til produktion af hydrogen og separation af hydrogen og carbonmonoxid« fortolkes således, at kun de to elementer tilsammen (»og«) af de i bilag I, nr. 2, i Kommissionens afgørelse af 27. april 2011 (2011/278/EU) beskrevne systemgrænser for produktbenchmarket for hydrogen er omfattet, eller kan proceselementet »separation af hydrogen og carbonmonoxid« også isoleret for sig selv som eneste proceselement ligge inden for systemgrænserne?

- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares med, at proceselementet »separation af hydrogen og carbonmonoxid« også isoleret for sig selv som eneste proceselement kan ligge inden for systemgrænserne, spørges endvidere:

Foreligger der kun et proceselement »separation af hydrogen og carbonmonoxid«, når hydrogen H₂ udelukkende separeres fra carbonmonoxid CO, eller foreligger der også et proceselement »separation af hydrogen og carbonmonoxid«, når hydrogen i denne forbindelse ikke alene separeres fra carbonmonoxid, men desuden også fra andre stoffer — f.eks. carbondioxid CO₂ eller C_nH_n?

- 4) Såfremt sagsøgeren skal tilkendes et krav på yderligere gratistildeling af emissionskvoter, ønskes oplyst, om punkt 3) i konklusionen i Den Europæiske Unions Domstols dom af 28. april 2014 (C-191/14) skal fortolkes således,
- a) at den tværsektorielle korrektionsfaktor i artikel 4 og bilag II til afgørelse 2013/448 finder anvendelse i den oprindelige affattelse for tildelinger for perioden 2013-2020, som er fastsat af medlemsstatens kompetente myndighed før den 1. marts [org. s. 3] 2017, og
- b) at den tværsektorielle korrektionsfaktor i artikel 4 og bilag II til afgørelse 2013/448 finder anvendelse i den oprindelige affattelse for mertildelinger for perioden 2013-2017, som er fastsat ved retslig afgørelse efter den 1. marts 2017, og
- c) at den tværsektorielle korrektionsfaktor i artikel 4 og bilag II til afgørelse 2013/448 finder anvendelse i den fra den 1. marts 2017 gældende affattelse af afgørelse 2017/126/EU for mertildelinger for perioden 2018-2020, som er fastsat ved retslig afgørelse efter den 1. marts 2017?

(¹) Kommissionens afgørelse 2011/278/EU af 27.4.2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (meddelt under nummer K(2011) 2772) (EUT L 130, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Budai Központi Kerületi Bíróság (Ungarn) den 4. maj 2017 — VE mod WD

(Sag C-232/17)

(2017/C 256/03)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Budai Központi Kerületi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VE

Sagsøgt: WD

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Med hensyn til fortolkningen af muligheden for at gøre sig bekendt med alle vilkårene som anført i 20. betragtning til direktiv 93/13 (¹), og kravet om klarhed og forståelighed i samme direktivs artikel 4, stk. 2, og artikel 5, skal det da antages, at de pågældende kontraktvilkår ikke er urimelige i et tilfælde, hvor forbrugeren først efter indgåelsen af kontrakten kan opnå kendskab til beløbet på en væsentlig del af låneaftalen (genstanden for kontrakten, dvs. lånebeløbet, afdragene og renterne) — ikke fordi det er objektivt nødvendigt, men fordi det fremgår af en bestemmelse herom fastsat af den erhvervsdrivende kontraktpart i kontraktens generelle vilkår, der ikke er blevet individuelt forhandlet — ved en ensidig hensigtserklæring (som dog angiver at være en del af låneaftalen), der er afgivet af den erhvervsdrivende kontraktpart, og som er juridisk bindende for forbrugeren?
- 2) Med hensyn til fortolkningen af muligheden for at gøre sig bekendt med alle vilkårene som anført i 20. betragtning til direktiv 93/13, og kravet om klarhed og forståelighed i samme direktivs artikel 4, stk. 2, og artikel 5, skal det da antages, at de pågældende kontraktvilkår ikke er urimelige i et tilfælde, hvor låneaftalen alene oplyser en væsentlig del (genstanden for kontrakten, dvs. lånebeløbet, afdragene og renterne) ved at anvende udtrykket »til orientering«, uden at det afklares, om de oplysninger, der er givet til orientering, er juridisk bindende, eller om de indebærer rettigheder eller forpligtelser?

- 3) Med hensyn til fortolkningen af muligheden for at gøre sig bekendt med alle vilkårene som anført i 20. betragtning til direktiv 93/13, og kravet om klarhed og forståelighed i samme direktivs artikel 4, stk. 2, og artikel 5, skal det da antages, at de pågældende kontraktvilkår ikke er urimelige i et tilfælde, hvor låneaftalen definerer en væsentlig del ved brug af ukorrekt terminologi, navnlig hvis en låneaftale baseret på valuta (hvor de kreditter, der følger af låneaftalen, fastsættes og registreres i udenlandsk valuta, herefter »kreditvalutaen«, og udbetalingsforpligtelsen til disse kreditter opfyldes i den nationale valuta, herefter »udbetalingsvalutaen«), og hvor låneaftalen

- (1) kvalificerer følgende som lånebeløb

- et kreditlinjebeløb oplyst i kreditvalutaen eller
- det maksimale lånebeløb fastsat i kreditvalutaen eller
- forbrugerens finansieringsbehov fastsat i udbetalingsvalutaen eller
- en grænse for udbetalingen fastsat i udbetalingsvalutaen?

- (2) kvalificerer den sandsynlige maksimale afdragsgrænse anført i kreditvalutaen og/eller udbetalingsvalutaen som afdrag?

- 4) Med hensyn til fortolkningen af muligheden for at gøre sig bekendt med alle vilkårene som anført i 20. betragtning til direktiv 93/13, og kravet om klarhed og forståelighed i samme direktivs artikel 4, stk. 2, og artikel 5, skal det da antages, at de pågældende kontraktvilkår ikke er urimelige i et tilfælde, hvor genstanden for kontrakten, dvs. lånebeløbet og afdragene, i en låneaftale baseret på valuta (ikke fordi det er objektivt nødvendigt, men fordi det fremgår af en bestemmelse herom fastsat af den erhvervsdrivende kontraktpart i kontraktens generelle vilkår, der ikke er blevet individuelt forhandlet)

- (1) fastsættes i kreditvalutaen som et bestemt beløb (der udelukkende består af en række tegn sammensat af tal fra 0 til 9) og i udbetalingsvalutaen i bedste fald ved en ufejlbarlig beregningsmetode?

- (2) fastsættes i udbetalingsvalutaen som et bestemt beløb, og i kreditvalutaen i bedste fald ved en ufejlbarlig beregningsmetode?

- (3) fastsættes — både i kreditvalutaen og i udbetalingsvalutaen — i bedste fald ved en ufejlbarlig beregningsmetode?

- (4) slet ikke fastsættes i kreditvalutaen, og fastsættes i udbetalingsvalutaen i bedste fald ved en ufejlbarlig beregningsmetode?

- (5) slet ikke fastsættes i udbetalingsvalutaen, og fastsættes i kreditvalutaen i bedste fald ved en ufejlbarlig beregningsmetode?

- 4.1. Inden for rammerne af spørgsmål 4, nr. (5) ovenfor, er det da sikkert, såfremt det ikke er nødvendigt at fastsætte et bestemt beløb og indføje det i låneaftalen på tidspunktet for dens indgåelse, at det er muligt at beregne lånebeløbet ufejlbarligt på tidspunktet for indgåelsen af kontrakten, såfremt (ikke fordi det er objektivt nødvendigt, men fordi det fremgår af en bestemmelse herom fastsat af den erhvervsdrivende kontraktpart i kontraktens generelle vilkår, der ikke er blevet individuelt forhandlet)

- (1) låneaftalen ikke indeholder det bestemte lånebeløb i nogen af valutaerne,

- (2) låneaftalen indeholder forbrugerens konkrete finansieringsbehov eller en konkret grænse for udbetalingen, begge anført i udbetalingsvalutaen,

- (3) låneaftalen ikke indeholder lånebeløbet i form af en ufejlbarlig beregningsmetode i udbetalingsvalutaen, og såfremt

- (4) beregningsbestanddelen i låneaftalen, for så vidt angår den ufejlbarlige beregning af lånebeløbet i kreditvalutaen, ikke er nøjagtig, men blot anfører en maksimalgrænse (forbrugerens konkrete finansieringsbehov eller en konkret grænse for udbetalingen anført i udbetalingsvalutaen)?

4.2.

- 4.2.1. I et tilfælde, hvor det ikke er nødvendigt at fastsætte bestemte beløb og indføre dem i låneaftalen på tidspunktet for dens indgåelse, er det da et retligt krav for så vidt angår den ufejlbarlige beregning

- (1) at det beløb, der er genstand for kontrakten, fastsættes i låneaftalen, dvs. lånebeløbet og afdragene — hvis der er tale om produkter med variabel rente vil det være afdragene svarende til den første renteperiode — ved hjælp af en metode, der gør det muligt at foretage en ufejlbarlig beregning på tidspunktet for indgåelsen af kontrakten, eller
- (2) er det tilstrækkeligt, at låneaftalen på tidspunktet for dens indgåelse indeholder objektivt identificerbare parametre, der gør det muligt at beregne disse værdier (genstanden for kontrakten og afdragene) i fremtiden (dvs. at der i låneaftalen på tidspunktet for dens indgåelse alene fastsættes de parametre, der vil gøre det muligt i fremtiden at foretage en ufejlbarlig beregning)?

- 4.2.2. I et tilfælde, hvor det er tilstrækkeligt, at det beløb, der er genstand for kontrakten, dvs. lånebeløbet og afdragene — hvis der er tale om produkter med variabel rente vil det være afdragene svarende til den første renteperiode — beregnes efterfølgende i kreditvalutaen, er det da nødvendigt, at dette fremtidige tidspunkt (der logisk falder sammen med det tidspunkt, hvor kreditaftalebeløbet fastsættes i kreditvalutaen) er objektivt fastsat i låneaftalen på tidspunktet for dens indgåelse, eller kan fastsættelsen af dette fremtidige tidspunkt udgøre en del af den eksklusive skønsmæssige, som den erhvervsdrivende kontraktpart har?

- 4.3. For så vidt angår produkter med periodisk variabel rente er det da tilstrækkeligt og derfor ikke urimeligt, at der med hensyn til afdragene fastsættes (og indføres i låneaftalen på tidspunktet for dens indgåelse) bestemte beløb og/eller en ufejlbarlig beregningsmetode i kreditvalutaen og/eller i udbetalingsvalutaen for den første renteperiode inden for kontraktens varighed, eller er det et retligt krav, at der fastsættes (og indføres i låneaftalen på tidspunktet for dens indgåelse) en ufejlbarlig beregningsmetode i kreditvalutaen og/eller i udbetalingsvalutaen for samtlige renteperioder inden for kontraktens varighed?

- 4.4. Kan den ufejlbarlige beregning kun sikres, så den ikke er urimelig, ved anvendelse af den dertil svarende matematiske formel, eller kan der anvendes en anden metode?

- 4.4.1. Såfremt det ikke er et krav, at den ufejlbarlige beregning skal sikres ved anvendelsen af den dertil svarende matematiske formel, er det da tilstrækkeligt, hvis der gives en tekstmæssig beskrivelse, der er tilstrækkeligt præcis?

- 4.4.2. Såfremt det ikke er et krav, at den ufejlbarlige beregning skal sikres ved anvendelsen af den dertil svarende matematiske formel, er det da tilstrækkeligt at henvise til tekniske termer (f.eks. annuitet eller lineær afskrivning) uden at tilføje nogen forklaring?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) den 10. maj 2017 — Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP mod António da Silva Rodrigues

(Sag C-243/17)

(2017/C 256/04)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP

Sagsøgt: António da Silva Rodrigues

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Fra hvilken dato løber forældelsesfristen på fire år i artikel 3, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 2988/95 i forbindelse med en øjebliksovertrædelse (ikke vedvarende eller gentagen)?
- 2) I tilfælde af en ikke vedvarende eller gentagen overtrædelse finder følgende ordning da anvendelse: »[f]or de flerårige programmers vedkommende løber forældelsesfristen indtil programmets endelige afslutning«?
- 3) Finder reglen i samme artikel 3 om, at »[f]orældelsen indtræder [...] senest den dag, da en frist, der er dobbelt så lang som forældelsesfristen, udløber, uden at den kompetente myndighed har pålagt en sanktion« ligeledes anvendelse i tilfælde af et flerårigt program, dvs. at den deri fastsatte frist ligeledes forlænges indtil afslutningen af det flerårige program?
- 4) Betyder udtrykket »[f]or de flerårige programmers vedkommende løber forældelsesfristen indtil programmets endelige afslutning«, at
 - a) forældelsesfristen aldrig udløber inden den endelige afslutning af det flerårige program?
 - b) forældelsesfristen udsættes så længe programmet varer, dvs. indtil dets endelige afslutning, hvorefter fristen forsætter med at løbe fra dette tidspunkt?
 - c) forældelsesfristen fortsætter med at løbe, og at forældelsen derfor, selv om det drejer sig om et flerårigt program, kan indtræde inden den endelige afslutning af programmet, såfremt den relevante frist i mellemtiden er udløbet?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social de Cádiz (Spanien) den 12. maj 2017 — Moisés Vadillo González mod Alestis Aerospace S.L.

(Sag C-252/17)

(2017/C 256/05)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social de Cádiz

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Moisés Vadillo González

Sagsøgt: Alestis Aerospace S.L.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv 2010/18 ⁽¹⁾ [udelades] til hinder for en fortolkning af den nationale ET's artikel 37, stk. 4, (tildeling af orlov på en time dagligt indtil barnet fylder ni måneder), hvorefter [org. s. 6] [udelades] en arbejdstager/forælder, uanset køn, ikke har ret til en sådan orlov, såfremt den anden forælder er arbejdsløs?
- 2) Er artikel 3 i direktiv 2006/54 ⁽²⁾, der har til formål at sikre fuld ligestilling mellem mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, til hinder for en fortolkning af ET's artikel 37, stk. 4, hvorefter den mandlige forælder, såfremt denne er i arbejde, ikke har ret til en sådan orlov, hvis ægtefællen/forælderen er arbejdsløs?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2010/18/EU af 8. marts 2010 om iværksættelse af den reviderede rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP og EFS, og om ophævelse af direktiv 96/34/EF (EUT 2010, L 68, s. 13).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) (EUT 2006, L 204, s. 23).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Rotterdam (Nederlandene) den 15. maj 2017 — Sandd BV mod Autoriteit Consument en Markt

(Sag C-256/17)

(2017/C 256/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Rotterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sandd BV

Sagsøgt: Autoriteit Consument en Markt

Anden part i sagen: PostNL

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF ⁽¹⁾ af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF ⁽²⁾ af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet (herefter »postdirektivet«), fortolkes således, at det heraf følger, at nationale love og administrative forskrifter skal fastsætte, at befordringspligtige virksomheder i deres interne regnskabssystemer skal udarbejde adskilte opgørelser for hver af de enkelte tjenester og produkter, som er omfattet af befordringspligten, for at kunne sondre klart mellem på den ene side tjenester og produkter, der er omfattet af befordringspligten, og på den anden side tjenester og produkter, som ikke er det, eller følger det kun af denne bestemmelse, at der regnskabsmæssigt skal sondres mellem tjenester og produkter, som er omfattet af befordringspligten, og tjenester og produkter, som ikke er det?
- 2) Skal artikel 12, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fortolkes således, at hver enkelt tjeneste, som er omfattet af befordringspligten, skal være omkostningsorienteret?

- 3) Er det i artikel 12, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fastsatte krav om, at priserne skal være omkostningsorienterede og tilskynde til en effektiv opfyldelse af befordringspligten, til hinder for, at der på ubestemt tid anvendes en fast afkastsats, som de befordringspligtige virksomheders omkostninger forhøjes med henset til takstmargenen?

⁽¹⁾ EFT 1998, L 15, s. 14.

⁽²⁾ EFT 2008, L 52, s. 3.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Budai Központi Kerületi Bíróság (Ungarn) den 16. maj 2017 — Zoltán Rózsavölgyi og Zoltánné Rózsavölgyi mod Unicredit Leasing Hungary Zrt. og Unicredit Leasing Immo Truck Zrt.

(Sag C-259/17)

(2017/C 256/07)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Budai Központi Kerületi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Zoltán Rózsavölgyi og Zoltánné Rózsavölgyi

Sagsøgte: Unicredit Leasing Hungary Zrt. og Unicredit Leasing Immo Truck Zrt.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Navnlig under hensyn til, at en kontrakt erklæres ugyldig i sin helhed (og ikke delvist), når definitionen af dens hovedgenstand betegnes som urimelig, kan en ugyldighedserklæring på grund af urimelighed af det vilkår, der definerer lånekontraktens hovedgenstand (hvorefter det nævnte vilkår ikke bør medføre forpligtelser for forbrugeren), da indebære en konsekvens (f.eks. i henhold til en retslig afgørelse, en særlig retlig konsekvens fastsat i en national retsforskrift, en retsregel eller indholdet af en retslig afgørelse, der er truffet med henblik på ensartet fortolkning af retlige bestemmelser), der nødvendiggør en ændring — enten faktisk eller i forhold til virkningerne — af kontraktens retlige betegnelse, såsom at en konkret låneaftale baseret på valuta (hvor de kreditter, der følger af låneaftalen fastsættes og registreres i udenlandsk valuta, herefter »kreditvalutaen«, og udbetalingsforpligtelsen til disse kreditter opfyldes i den nationale valuta, herefter »udbetalingsvalutaen«) overgår til at anses for en låneaftale i forinter?

- 1.1 Såfremt det antages, at en ugyldighedserklæring af et urimeligt vilkår, der definerer hovedgenstanden for en lånekontrakt, kan indebære en konsekvens, der nødvendiggør en ændring — enten faktisk eller i forhold til virkningerne — af kontraktens retlige betegnelse, kan denne ændring af den retlige betegnelse da som konsekvens indebære (f.eks. i henhold til en retslig afgørelse, en særlig retlig konsekvens fastsat i en national retsforskrift, en retsregel eller indholdet af en retslig afgørelse, der er truffet med henblik på ensartet fortolkning af retlige bestemmelser), at nærmere bestemte parametre, der er økonomisk relevante for retsforholdet, ændres endog til skade for forbrugeren (f.eks. anvendelse med tilbagevirkende kraft af den officielle rentesats fra centralbanken eller markedsrentesatsen, der anvendes på lån i forinter i stedet for en lavere rentesats, der er fastsat i kontrakten)?

- 2) Har den retlige konsekvens af urimeligheden absolutte virkninger, og udgør den kun et retligt spørgsmål, eller har følgende relevans, når de retlige konsekvenser af urimeligheden skal udledes:

(1) aftalepraksis inden for andre aftaletyper end den, hvor der foreligger urimelighed

(2) visse aktørers angivelige sårbarhed, idet disse fra et økonomisk synspunkt berøres direkte (f.eks. i tilfælde med lån baseret på valuta, gruppen af valutaskyldnere og banksystemet), eller

- (3) bestemte tredjemænds eller gruppers interesser, der fra et økonomisk synspunkt ikke berøres direkte, herunder den omstændighed, at gruppen af valutaskyldnere som konsekvens af ugyldigheden sluttelig ved en matematisk likvidation af kontiene for de flestes vedkommende stilles i en bedre situation end gruppen af forintskyldnere?
- 3) Er det i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 2, artikel 5 og artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ tilladt (dvs. i forbindelse med vurderingen af urimeligheden og dennes retlige konsekvens), at det vilkår, hvorved forbrugeren tillægges valutakursrisikoen (dvs. den/de bestemmelse/er i kontrakten, der regulerer risikotilskrivelsen) er opdelt i flere vilkår?
- 4) Kan artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF (hvorefter de urimelige vilkår ikke er bindende for forbrugeren) fortolkes således, at et bestemt vilkår (ikke en konkret del af dette, men hele det undersøgte vilkår) enten kan være urimeligt i sin helhed eller på samme tid dels urimeligt dels ikke urimeligt, men alligevel finde delvis anvendelse, dvs. at det pågældende vilkår (f.eks. på grundlag af den retslige vurdering i den konkrete sag) kan binde forbrugeren i et vist omfang (dvs. at vilkåret for så vidt angår dets virkninger i begge tilfælde kun er urimeligt i en vis grad), f.eks. i henhold til en retslig afgørelse, en særlig retlig konsekvens fastsat i en national retsforskrift, en retsregel eller indholdet af en retslig afgørelse, der er truffet med henblik på en ensartet fortolkning af retlige bestemmelser?
- 4.1 Såfremt det antages, at artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF skal fortolkes således, at et bestemt vilkår enten kan være urimeligt i sin helhed eller på samme tid dels urimeligt dels ikke urimeligt, men alligevel finde delvis anvendelse og dermed kan binde forbrugeren i et vist omfang (dvs. at vilkåret i begge tilfælde for så vidt angår dets virkninger kun er urimeligt i et vist omfang), kan en ugyldighedserklæring af hele låneaftalen, fordi det undersøgte vilkår, der definerer kontraktens hovedformål, er urimeligt, da have den konsekvens, at forbrugeren i forbindelse med en matematisk likvidation af kontiene oveordnet stilles dårligere og den erhvervsdrivende kontraktpart bedre, end hvis låneaftalen af den samme grund blot blev erklæret delvist urimelig (i hvilket tilfælde de øvrige vilkår i kontrakten fortsat binder parterne med uændret indhold)?
- 5)
- 5.1 Kan det antages, at et kontraktvilkår, der tillægger forbrugeren valutakursrisikoen, ikke er urimeligt, dvs. at det er klart og forståeligt under hensyn til de økonomiske konsekvenser, når dette vilkår er udformet (som et generelt kontraktvilkår, der anvendes af den erhvervsdrivende part og ikke er forhandlet individuelt) på grundlag af den oplysningspligt, der er fastsat ved lov, og som nødvendigvis har generel karakter, men som ikke udtrykkeligt angiver, at de afdrag, der skal betales i henhold til låneaftalen kan være højere end forbrugers indtægter, som blev fastlagt i forbindelse med den solvensundersøgelse, som den erhvervsdrivende kontraktpart foretog, idet det ligeledes tages i betragtning, at den relevante nationale retsforskrift stiller krav om, at risikoen fastsættes skriftligt, og at den ikke blot erklæres at foreligge og tillægges en part, samt at Den Europæiske Unions Domstol i præmis 74 i dom C-26/13 fastslog, at ikke alene skal den erhvervsdrivende part oplyse forbrugeren om risikoen, men forbrugeren skal takket være oplysningerne være i stand til at bedømme de for ham potentielt alvorlige økonomiske følger af, at han tillægges valutakursrisikoen, og dermed de samlede omkostninger i forbindelse med lånet?
- 5.2 Kan det antages, at et kontraktvilkår, der tillægger forbrugeren valutakursrisikoen, ikke er urimeligt, dvs. at det er klart og forståeligt under hensyn til de økonomiske konsekvenser, når dette vilkår er udformet (som et generelt kontraktvilkår, der anvendes af den erhvervsdrivende part og ikke er forhandlet individuelt) på grundlag af den oplysningspligt, der er fastsat ved lov, og som nødvendigvis har generel karakter, men som ikke udtrykkeligt angiver, at den restkapital, der skyldes på ethvert tidspunkt i henhold til låneaftalen, kan være højere end værdien af forbrugers ejendom, som skal dække de skyldige beløb, der blev fastlagt i forbindelse med den solvensundersøgelse, som den erhvervsdrivende kontraktpart foretog, idet det ligeledes tages i betragtning, at den relevante nationale retsforskrift stiller krav om, at risikoen fastsættes skriftligt, og at den ikke blot erklæres at foreligge og tillægges en part, samt at Den Europæiske Unions Domstol i præmis 74 i dom C-26/13 fastslog, at ikke alene skal den erhvervsdrivende part oplyse forbrugeren om risikoen, men forbrugeren skal takket være oplysningerne være i stand til at bedømme de for ham potentielt alvorlige økonomiske følger af, at han tillægges valutakursrisikoen, og dermed de samlede omkostninger i forbindelse med lånet?

- 5.3 Kan det antages, at et kontraktvilkår, der tillægger forbrugeren valutakursrisikoen, ikke er urimeligt, dvs. at det er klart og forståeligt under hensyn til de økonomiske konsekvenser, når dette vilkår er udformet (som et generelt kontraktvilkår, der anvendes af den erhvervsdrivende part og ikke er forhandlet individuelt) på grundlag af den oplysningspligt, der er fastsat ved lov, og som nødvendigvis har generel karakter, men som ikke udtrykkeligt angiver, at 1) ændringerne i valutakursen ikke har en maksimalgrænse, 2) muligheden for at valutakursen ændrer sig er reel, dvs. at det kan ske i låneaftalens gyldighedsperiode, 3) afdragene på lånet kan af den grund stige ubegrænset, 4) ikke kun afdragene, men også restkapitalen kan stige ubegrænset som følge af ændringerne i valutakursen, 5) omfanget af de mulige tab er uendeligt, 6) de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger har begrænsede virkninger og kræver vedvarende opmærksomhed, 7) den erhvervsdrivende kontraktpart ikke påtager sig pligten til denne opmærksomhed, idet det ligeledes tages i betragtning, at den relevante nationale retsforskrift stiller krav om, at risikoen fastsættes skriftligt, og at den ikke blot erklæres at foreligge og tillægges en part, samt at Den Europæiske Unions Domstol i præmis 74 i dom C-26/13 fastslog, at ikke alene skal den erhvervsdrivende part oplyse forbrugeren om risikoen, men forbrugeren skal takket være oplysningerne være i stand til at bedømme de for ham potentielt alvorlige økonomiske følger af, at han tillægges valutakursrisikoen, og dermed de samlede omkostninger i forbindelse med lånet?
- 5.4 Idet der navnlig tages hensyn til, at det er muligt eller endog er sket, at det i den nationale retspraksis eller i nationale retsforskrifter er blevet fastslået, at forbrugeren i forbindelse med lån baseret på valuta har indgået aftale om et lån i valuta, fordi den gældende rente i den relevante periode var gunstigere end den for lån i forinter, og til gengæld som den eneste påtog sig virkningerne af ændringerne i valutakursen, at det ligeledes er muligt eller endog er sket, at det i den nationale retspraksis eller i nationale retsforskrifter er blevet fastslået, at overførslen af aftalebyrden til en af parterne efter indgåelsen af låneaftalen — a priori uforudsigelig — ikke kan vurderes i henhold til urimelighedskriterierne, henset til at ugyldighedsgrundene skal foreligge på tidspunktet for indgåelsen af aftalen, og idet det ligeledes tages i betragtning, at den relevante nationale retsforskrift stiller krav om, at risikoen fastsættes skriftligt, og at den ikke blot erklæres at foreligge og tillægges en part, samt at Den Europæiske Unions Domstol i præmis 74 i dom C-26/13 fastslog, at ikke alene skal den erhvervsdrivende part oplyse forbrugeren om risikoen, men forbrugeren skal ligeledes sættes i stand til at bedømme risikoen, kan det da antages, at et kontraktvilkår, der tillægger forbrugeren valutakursrisikoen, ikke er urimeligt, dvs. at det er klart og forståeligt under hensyn til de økonomiske konsekvenser, når dette vilkår er udformet og anvendt (som et generelt kontraktvilkår, der ikke er forhandlet individuelt) af den erhvervsdrivende part på grundlag af den oplysningspligt, der er fastsat ved lov, og som nødvendigvis har generel karakter, men som ikke udtrykkeligt angiver de forudsigelige udsving, som valutakursen vil tage i kontraktens gyldighedsperiode (i det mindste i dennes første periode) eller mindstebeløbet og/eller maksimalbeløbet (f.eks. på grundlag af beregningsmetoden for forward-valutakursen og/eller princippet om interesseparitet, hvorefter der i forhold til lån baseret på valuta med stor nøjagtighed kan forudsiges en rentefordel, dvs. den omstændighed, at LIBOR-renten (London Interbank Offered Rate) eller EURIBOR-renten (Euro Interbank Offered Rate) er lavere end BUBOR-renten (Budapest Interbank Offered Rate) og vil medføre et tab for forbrugeren i forhold til valutakursen, idet kursen for udbetalingsvalutaen bliver lavere end kursen for kreditvalutaen)?
- 5.5 Kan det antages, at et kontraktvilkår, der tillægger forbrugeren valutakursrisikoen, ikke er urimeligt, dvs. at det er klart og forståeligt under hensyn til de økonomiske konsekvenser, når dette vilkår er udformet (som et generelt kontraktvilkår, der anvendes af den erhvervsdrivende part og ikke er forhandlet individuelt) på grundlag af den oplysningspligt, der er fastsat ved lov, og som nødvendigvis har generel karakter, men som ikke udtrykkeligt og nøjagtigt (f.eks. ved at kvantificere den forgangne udvikling ved hjælp af en række oplysninger eller en skematisk fremstilling af forholdet mellem kursen for udbetalingsvalutaen og kursen for kreditvalutaen over en periode, der i det mindste svarer til længden af den periode, hvori forbrugeren har forpligtet sig) angiver skyldnerens reelle risiko, der er mulig at forudsige om den valutakursrisiko, som forbrugeren er blevet tillagt, idet det ligeledes tages i betragtning, at den relevante nationale retsforskrift stiller krav om, at risikoen fastsættes skriftligt, og at den ikke blot erklæres at foreligge og tillægges en part, samt at Den Europæiske Unions Domstol i præmis 74 i dom C-26/13 fastslog, at ikke alene skal den erhvervsdrivende part oplyse forbrugeren om risikoen, men forbrugeren skal takket være oplysningerne være i stand til at bedømme de for ham potentielt alvorlige økonomiske følger af, at han tillægges valutakursrisikoen, og dermed de samlede omkostninger i forbindelse med lånet?

- 5.6 Idet der navnlig tages hensyn til, at det er muligt eller endog er sket, at det i den nationale retspraksis eller i nationale retsforskrifter er blevet fastslået, at forbrugeren i forbindelse med lån baseret på valuta har indgået aftale om et lån i valuta, fordi den gældende rente i den relevante periode var gunstigere end den for lån i forinter, og til gengæld som den eneste påtog sig virkningerne af ændringerne i valutakursen, og idet det ligeledes tages i betragtning, at den relevante nationale retsforskrift stiller krav om, at risikoen fastsættes skriftligt, og at den ikke blot erklæres at foreligge og tillægges en part, samt at Den Europæiske Unions Domstol i præmis 74 i dom C-26/13 fastslog, at ikke alene skal den erhvervsdrivende part oplyse forbrugeren om risikoen, men forbrugeren skal ligeledes sættes i stand til at bedømme risikoen, kan det da antages, at et kontraktvilkår, der tillægger forbrugeren valutakursrisikoen, ikke er urimeligt, dvs. at det er klart og forståeligt under hensyn til de økonomiske konsekvenser, når dette vilkår er udformet (som et generelt kontraktvilkår, der anvendes af den erhvervsdrivende part og ikke er forhandlet individuelt) på grundlag af den oplysningspligt, der er fastsat ved lov, og som nødvendigvis har generel karakter, men som ikke udtrykkeligt og nøjagtigt (f.eks. udtrykkeligt i tal på grundlag af oplysninger om en forgangen periode, der i det mindste svarer til længden af den periode, hvori forbrugeren har forpligtet sig) angiver beløbet på de fordele, der forudsigeligt kan udledes af BUBOR-renterne i et tilfælde med lån i forinter og af LIBOR-renterne eller EURIBOR-renterne i et tilfælde med lån baseret på valuta?
- 6) For så vidt angår vurderingen af, om et kontraktvilkår er urimeligt, når det tillægger forbrugeren valutakursrisikoen og er udarbejdet (som et generelt kontraktvilkår, der anvendes af den erhvervsdrivende part og ikke er forhandlet individuelt) på grundlag af den oplysningspligt, der er fastsat i loven, og som nødvendigvis har generel karakter, hvorledes skal bevisbyrden da fordeles mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende kontraktpart med henblik på at vurdere, om forbrugeren har haft mulighed for inden indgåelsen af låneaftalen rent faktisk at stifte bekendtskab med det omtvistede vilkår, som forbrugeren bindende har tilsluttet sig, jf. artikel 3, stk. 3, i direktiv 93/13/EØF og punkt 1, litra i), i bilaget til dette direktiv?
- 7) Kan det med hensyn til låneaftaler baseret på valuta, dvs. med hensyn til forretninger i forbindelse med tjenesteydelser, hvis pris er bundet til svingninger i en kurs på det finansielle marked, antages, at de kreditinstitutter, der indgår aftale med en forbruger og anvender deres egen valutakurs, er erhvervsdrivende, der ikke har indflydelse på prisudviklingen, jf. punkt 2, litra c), i bilaget til direktiv 93/13/EØF?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Županijski Sud u Zagrebu (Kroatien) den 18. maj 2017 — Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta mod AY

(Sag C-268/17)

(2017/C 256/08)

Processprog: kroatisk

Den forelæggende ret

Županijski Sud u Zagrebu

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta

Sagsøgt: AY

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584/RIA fortolkes således, at den omstændighed, at der ikke er indledt retsforfølgning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, eller at denne retsforfølgning bringes til ophør, udelukkende vedrører den overtrædelse, der er genstand for den europæiske arrestordre, eller skal denne bestemmelse forstås således, at afkaldet på eller indstillingen af retsforfølgningen også skal vedrøre den eftersøgte person, når den pågældende i forbindelse med denne retsforfølgning har status som mistænkt/tiltalt?

- 2) Kan en medlemsstat i henhold til artikel 4, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584/RIA afslå fuldbyrdelsen af en udstedt europæisk arrestordre, når den judicielle myndighed i den anden medlemsstat har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, eller at bringe retsforfølgningen til ophør i den situation, hvor den eftersøgte person i forbindelse med denne retsforfølgning har haft status som vidne og ikke status som mistænkt/tiltalt?
- 3) Kan en beslutning om at bringe en efterforskning, som led i hvilken den eftersøgte person ikke har status som mistænkt, men er blevet afhørt som vidne, til ophør, for den anden medlemsstat udgøre en grund til ikke at imødekomme en udstedt europæisk arrestordre i henhold til artikel 3, nr. 2), i rammeafgørelse 2002/584/RIA?
- 4) Hvorledes skal der sondres mellem den obligatoriske grund til at afslå overgivelse, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2), i det tilfælde, hvor »det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat« og den fakultative grund til at afslå overgivelse, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 4, nr. 3), i det tilfælde, hvor »den eftersøgte i en medlemsstat har været genstand for en endelig afgørelse for de samme forhold, som er til hinder for yderligere retsforfølgning«?
- 5) Skal artikel 1, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584/RIA fortolkes således, at den fuldbyrdende stat har pligt til at træffe en afgørelse vedrørende samtlige de europæiske arrestordre, som den modtager, også i de tilfælde, hvor der allerede er taget stilling til en tidligere europæisk arrestordre, der er udstedt af den anden judicielle myndighed vedrørende den samme eftersøgte person inden for rammerne af den samme straffesag, og hvor den nye europæiske arrestordre er udstedt som følge af, at omstændighederne har ændret sig i den stat, der har udstedt den europæiske arrestordre (afgørelse om henvisning — indledning af en straffesag, strengere kriterier for anvendelsen af indicier på, at der er begået en overtrædelse, ny judicial myndighed/kompetent ret)?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 19. maj 2017 —
Fédération des fabricants de cigares m.fl. mod Premier ministre og Ministre des Affaires sociales et de
la Santé**

(Sag C-288/17)

(2017/C 256/09)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Fédération des fabricants de cigares, Coprova, E-Labo France, Smakq développement, Société nationale d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes (SEITA) og British American Tobacco France.

Sagsøgt: Premier ministre og Ministre des Affaires sociales et de la Santé

Intervenienter: Société J. Cortès France, Scandinavian Tobacco Group France og Villiger France

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal bestemmelserne i artikel 13, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 ⁽¹⁾ fortolkes således, at de forbyder brugen på enkeltpakninger, yderemballager og på tobaksvarer af ethvert varemærkenavn, der henviser til visse kvaliteter, uanset dets bekendthedsgrad?
- 2) Respekterer direktivets artikel 13, stk. 1 og 3, afhængig af den fortolkning, der skal anlægges heraf — for så vidt som disse bestemmelser finder anvendelse på navne og varemærker — ejendomsretten, ytringsfriheden, retten til at oprette og drive virksomhed samt proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet?

- 3) Under hvilke betingelser kan en medlemsstat, såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, uden at krænke ejendomsretten, ytringsfriheden, retten til at oprette og drive virksomhed samt proportionalitetsprincippet gøre brug af den mulighed, den har i henhold til direktivets artikel 24, stk. 2, for at kræve, at fabrikanter og importører benytter neutrale og ensartede enkeltpakninger og ydre emballager?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3.4.2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF (EUT L 127, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) den 22. maj 2017 — MEO — Serviços de Comunicações e Multimédia S.A. mod Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sag C-295/17)

(2017/C 256/10)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: MEO — Serviços de Comunicações e Multimédia S.A.

Sagsøgt: Autoridade Tributária e Aduaneira

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 64, stk. 1, artikel 66, litra a), og artikel 73 i direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at en telekommunikationsoperatør (tv, internet, mobilnet og fastnet) er merværdiafgiftspligtig for opkrævninger af et på forhånd bestemt beløb fra sine kunder, når en kontrakt med forpligtelse til et abonnement af en bestemt varighed (bindingsperiode) ophæves af en årsag, der kan tilregnes kunden, inden denne periode er udløbet, idet dette beløb svarer til værdien af den månedlige grundydelse, som kunden skulle betale i henhold til kontrakten multipliceret med det antal månedlige ydelser, der mangler, indtil bindingsperioden udløber, i et tilfælde hvor det pågældende beløb faktureres, og operatørens levering af tjenesterne er ophørt, når det fakturerede beløb opkræves, og uafhængigt af om beløbet betales, såfremt:
- a. Det kontraktmæssige formål med det fakturerede beløb er at afskrække kunden fra ikke at opfylde den bindingsperiode, som han har forpligtet sig til, og at betale erstatning for det tab, som operatøren lider som følge af misligholdelsen af bindingsperioden — nærmere bestemt for en fratagelse af den fortjeneste, som han ville have opnået, hvis kontrakten havde været gældende indtil afslutningen af den nævnte periode — som følge af aftalen om indgåelse af lavere priser, levering af gratis eller billigere udstyr eller andre tilbud samt som følge af udgifter til reklame og tiltrækning af kunder.
 - b. De kontrakter med bindingsperiode, som blev indgået, gav et højere vederlag til formidlerne end ved de kontrakter uden binding, som disse formidlede, eftersom størrelsen af vederlaget til formidlerne i begge tilfælde (dvs. i kontrakter med og uden binding) blev beregnet på grundlag af størrelsen af den månedlige ydelse, der var fastsat i de formidlede kontrakter.
 - c. Det fakturerede beløb i henhold til national ret kan kvalificeres som en bod.
- 2) Såfremt en eller flere dele af det første spørgsmål ikke foreligger, kan svaret herpå da ændres?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (momsdirektivet) (EFT 2006, L 347, s. 1)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven kasatsionen sad (Bulgarien) den 22. maj 2017 — Wiemer & Trachte GmbH mod Zhan Oved Tadzher

(Sag C-296/17)

(2017/C 256/11)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven kasatsionen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Wiemer & Trachte GmbH

Sagsøgt: Zhan Oved Tadzher

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 ⁽¹⁾ om insolvensbehandling fortolkes således, at den kompetence, der tilfalder retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er indledt, for et omstødelsessøgsmål mod en sagsøgt, som har hjemsted eller bopæl i en anden medlemsstat, er en enekompetence, eller har kurator i det i forordningens artikel 18, stk. 2, nævnte tilfælde beføjelse til at anlægge et omstødelsessøgsmål ved en ret i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har sit hjemsted eller sin bopæl, når kurators omstødelsessøgsmål støttes på en disposition over løsøre, som er foretaget i denne anden medlemsstat?
- 2) Finder den i artikel 24, stk. 2, sammenholdt med stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 fastsatte frigørelse anvendelse i forbindelse med en opfyldelse af en forpligtelse over for skyldneren i en medlemsstat, som er foretaget via direktøren for et forretningssted under skyldnerens selskab, som er registreret i denne medlemsstat, når der på tidspunktet for opfyldelsen af forpligtelsen var indgivet en begæring om indledning af insolvensbehandling af skyldnerens bo og udpeget en midlertidig kurator, men der endnu ikke var truffet beslutning om at indlede insolvensbehandlingen?
- 3) Finder artikel 24, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 om opfyldelse af en forpligtelse anvendelse på betaling af et pengebeløb, når den oprindelige overførsel af dette beløb fra skyldneren til den person, der opfyldte forpligtelsen, er ugyldig i henhold til skifterettens nationale ret, og ugyldigheden skyldes indledningen af insolvensbehandlingen?
- 4) Finder formodningen om manglende kendskab i henhold til artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 1346/2000 anvendelse, når de i forordningens artikel 21, stk. 2, andet punktum, nævnte instanser ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at sikre bekendtgørelse af skifterettens afgørelser, hvorved der blev udpeget en midlertidig kurator og anordnet, at selskabets dispositioner kun er gyldige med den midlertidige kurators samtykke, i registret i den medlemsstat, på hvis område skyldneren har et forretningssted, når den medlemsstat, hvor forretningsstedets hjemsted befinder sig, kræver obligatorisk bekendtgørelse af disse afgørelser, selv om den anerkender dem i henhold til forordningens artikel 25, sammenholdt med artikel 16?

⁽¹⁾ EUT L 160, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 23. maj 2017 — France Télévisions SA mod Playmédia og Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

(Sag C-298/17)

(2017/C 256/12)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: France Télévisions SA

Sagsøgte: Playmédia og Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den omstændighed, at en virksomhed tilbyder at vise tv-programmer via streaming eller direkte over internettet, i sig selv tilstrækkelig til, at denne skal anses for en virksomhed, som udbyder elektroniske kommunikationsnet, der anvendes til transmission af radio- og tv-udsendelser til offentligheden i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF⁽¹⁾ af 7. marts 2002?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan en medlemsstat da, uden at tilsidesætte direktivet eller andre EU-retlige regler, indføre en forpligtelse til transmission af radio- eller tv-programmer, der samtidig påhviler såvel virksomheder, som driver elektroniske kommunikationsnet, som virksomheder, der ikke driver sådanne net, men tilbyder at vise tv-programmer via streaming eller direkte over internettet?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan medlemsstaterne da for så vidt angår distributører af tjenester, der ikke driver elektroniske kommunikationsnet, undlade at lade must carry-forpligtelsen være omfattet af samtlige de betingelser, der fremgår af artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002, selv om disse betingelser i henhold til direktivet påhviler netoperatører?
- 4) Kan en medlemsstat, der har indført en must carry-forpligtelse for så vidt angår visse radio- eller tv-tjenester på visse net, uden at det udgør en tilsidesættelse af direktivet, pålægge disse tjenester en forpligtelse til at acceptere, at de transmitteres på disse net, herunder på et websted, når den omhandlede tjeneste selv transmitterer sine egne programmer på internettet?
- 5) Skal betingelsen i artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF for så vidt angår transmission via internettet, hvorefter det kræves, at et betydeligt antal slutbrugere af sådanne net, der er omfattet af must carry-forpligtelsen, anvender dem som deres primære adgang til radio- og tv-modtagelse, vurderes under hensyn til samtlige de brugere, som ser tv-programmerne via streaming og direkte på internettet, eller alene under hensyn til brugere af det websted, der er omfattet af must carry-forpligtelsen?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7.3.2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 29. maj 2017 — Geocycle Bulgaria EOOD mod Direktor na direksia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Veliko Tarnovo, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Sag C-314/17)

(2017/C 256/13)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven administrativen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Geocycle Bulgaria EOOD

Sagsøgt: Direktor na direksia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Veliko Tarnovo, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Præjudicielt spørgsmål

Foreligger der en overtrædelse af principperne om afgiftsneutralitet og om effektiviteten af det fælles merværdiafgiftssystem i henhold til bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, såfremt en og samme levering i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede pålægges moms to gange, dels efter de almindelige regler, idet leverandøren anfører momsen på salgsfakturaen, dels idet den opkræves af erhververen ved en berigtiget afgiftsangivelse efter ordningen om omvendt betalingspligt, hvorved der i praksis nægtes ret til fradrag af indgående moms og den nationale lovgivning ikke hjemler nogen mulighed for at berigtige den moms, der er anført på leverandørens faktura, efter afslutning af afgiftskontrollen?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarien) den 31. maj 2017 — straffesag mod Ivan Gavanozov

(Sag C-324/17)

(2017/C 256/14)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Spetsializiran nakazatelen sad

Tiltalt i straffesagen

Ivan Gavanozov

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den nationale lovgivning og den nationale retspraksis forenelig med artikel 14 i direktiv 2014/41/EU ⁽¹⁾ om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager, når de materielle grunde til udstedelsen af en europæisk efterforskningskendelse om foretagelse af en ransagning i en bolig og i forretningslokaler samt beslaglæggelse af visse genstande eller tilladelse til afhøring af et vidne i henhold til denne lovgivning og retspraksis hverken kan anfægtes direkte ved et retsmiddel mod retsafgørelsen eller ved et særskilt erstatningssøgsmål?
- 2) Giver direktivets artikel 14, stk. 2, den berørte part direkte ret til at anfægte retsafgørelsen om den europæiske efterforskningskendelse, selv om den nationale lovgivning ikke hjemler en sådan processuel mulighed?
- 3) Er den person, over for hvem der er rejst tiltale, henset til direktivets artikel 14, stk. 2, sammenholdt med artikel 6, stk. 1, litra a), og artikel 1, stk. 4, en berørt part som omhandlet i direktivets artikel 14, stk. 4, når foranstaltningen vedrørende indsamling af bevismateriale er rettet mod tredjemand?
- 4) Er den person, der bebor eller benytter lokaler, hvori ransagningen og beslaglæggelsen skal foretages, eller den person, der skal afhøres som vidne, en berørt part som omhandlet i direktivets artikel 14, stk. 4, sammenholdt med stk. 2?

⁽¹⁾ EUT 2014, L 130, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Riigikohus (Estland) den 2. juni 2017 — Starman Aktsiaselts mod Tarbijakaitseamet

(Sag C-332/17)

(2017/C 256/15)

Processprog: estnisk

Den forelæggende ret

Riigikohus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Starman Aktsiaselts

Sagsøgt: Tarbijakaitseamet

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 21 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU ⁽¹⁾ af 25. oktober 2011 fortolkes således, at en udbyder kan stille et telefonnummer til rådighed, for hvilket der gælder en højere takst end normaltaksten, når udbyderen med henblik på at kunne blive kontaktet pr. telefon i forbindelse med en indgået aftale foruden telefonnummeret til den højere takst på forståelig og let tilgængelig vis også tilbyder et fastnettelefonnummer til normaltakst?
- 2) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Udelukker artikel 21 i direktiv 2011/83/EU, at en forbruger, som af fri vilje anvender et telefonnummer til en højere takst til at optage kontakt i forbindelse med en indgået aftale, selv om udbyderen på forståelig og let tilgængelig vis har stillet et telefonnummer til normaltakst til rådighed, er forpligtet til at betale den forhøjede takst for kontakten til udbyderen?
- 3) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Forpligter begrænsningen i artikel 21 i direktiv 2011/83 den erhvervsdrivende til sammen med et kortnummer overalt også at henvise til et fastnettelefonnummer til normaltakst og til oplysninger om prisforskellene?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25.10.2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304, s. 64).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca de Braga (Portugal)
den 1. juni 2017 — Caixa Económica Montepio Geral mod Carlos Samuel Pimenta Marinho m.fl.**

(Sag C-333/17)

(2017/C 256/16)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Judicial da Comarca de Braga

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Caixa Económica Montepio Geral

Sagsøgt: Carlos Samuel Pimenta Marinho, Maria de Lurdes Coelho Pimenta Marinho, Daniel Pimenta Marinho og Vera da Conceição Pimenta Marinho

Præjudicielt spørgsmål

Er EU-retten — for så vidt som den anerkender, at borgerne i Den Europæiske Union har ret til et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og til ligebehandling mellem borgere og virksomheder således som forankret i henholdsvis artikel 38 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — til hinder for en national lovgivning (eneste artikel i lovdekret nr. 32765 af 29.4.1943), der fastsætter en undtagelse til den generelle ordning i artikel 1143 i Código Civil (civillovbog), for så vidt som den behandler banksektoren forskelligt fra andre borgere og virksomheder med hensyn til den form, som lånekontrakter skal have, idet bankerne kan anvende en mindre formel form for lånekontrakt?

Appel iværksat den 5. juni 2017 af Republikken Estland til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første udvidede Afdeling) den 24. marts 2017 i sag T-117/15, Republikken Estland mod Europa-Kommissionen

(Sag C-334/17 P)

(2017/C 256/17)

Processprog: estisk

Parter

Appellant: Republikken Estland (ved N. Grünberg)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Republikken Letland

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 24. marts 2017 i sag T-117/15 ophæves, for så vidt som den afviste Republikken Estlands søgsmål af 4. marts 2015.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne kan træffe afgørelse om de påstande, som Estland har nedlagt i sit søgsmål af 4. marts 2015.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende om, at Retten har tilsidesat EU-retten, idet den fastslog, at dommene i Pimix ⁽¹⁾, Den Tjekkiske Republik mod Kommission ⁽²⁾ og Litauen mod Kommissionen ⁽³⁾ ikke kunne anses for at udgøre nye væsentlige faktiske omstændigheder som omhandlet i retspraksis, hvorfor den afviste det søgsmål, som Republikken Estland havde anlagt den 4. marts 2015 med påstand om annullation af afgørelsen indeholdt i Europa-Kommissionens skrivelse Ares(2014) 4324235 af 22. december 2014.
2. Andet anbringende om, at Retten i præmis 13 og 84 i sin dom af 24. marts 2017 fejlagtigt har anført, at forordning nr. 60/2004 ⁽⁴⁾ blev offentliggjort på estisk i *Den Europæiske Unions Tidende* den 4. juli 2004, mens denne offentliggørelse reelt fandt sted den 4. juli 2005. Retten nåede således på grundlag af urigtige faktiske omstændigheder til en konklusion vedrørende muligheden for alene på grundlag af national ret at opkræve aktørerne en afgift for manglende afvikling af overskudslagre af sukker.
3. Tredje anbringende om, at Retten har tilsidesat sin begrundelsespligt. Retten har nærmere bestemt undladt at tage stilling til pligten til at anmelde overskudslagre af sukker pr. 1. maj 2004, hvorfor Rettens konklusion om, at den manglende offentliggørelse på estisk af forordning nr. 60/2004 i *Den Europæiske Unions Tidende* inden for fristen ikke var til hinder for, at Republikken Estland kunne basere sig på national ret med henblik på at opkræve aktørerne en afgift for manglende afvikling af overskudslagre af sukker, er uforståelig.

⁽¹⁾ Dom af 12.7.2012, Pimix C-146/11, EU:C:2012:450.

⁽²⁾ Dom af 29.3.2012, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, T-248/07, EU:T:2012:170.

⁽³⁾ Dom af 29.3.2012, Litauen mod Kommissionen, T-262/07; EU:T:2012:171.

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004 af 14.1.2004 om overgangsforanstaltninger for sukker som følge af Tjekiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse (EUT 2004, L 9, s. 8).

RET TEN

Rettens dom af 27. juni 2017 — Deutsche Post mod EUIPO — Media Logistik (PostModern)

(Sag T-13/15) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-ordmærket PostModern — det ældre nationale ordmærke POST og det ældre EU-ordmærke Deutsche Post — relativ registreringshindring — ingen risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — realitetsbehandling af beviser fremlagt for første gang for Retten)

(2017/C 256/18)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Deutsche Post AG (Bonn, Tyskland) (først ved advokaterne K. Hamacher og C. Giersdort, derefter ved advokat K. Hamacher og endelig ved advokaterne K. Hamacher og G. Müllejan)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved S. Hanne, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Media Logistik GmbH (Dresden, Tyskland) (ved advokat S. Risthaus)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 3. november 2014 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2063/2013-1) vedrørende en indsigelsessag mellem Deutsche Post og Media Logistik

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Selskabet Deutsche Post AG betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 107 af 30.3.2015.

Rettens dom af 20. juni 2017 — Industrie Aeronautiche Reggiane mod EUIPO — Audi (NSU)

(Sag T-541/15) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-ordmærket NSU — ældre nationalt ordmærke NSU — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — reel brug af det ældre varemærke — artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009)

(2017/C 256/19)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Industrie Aeronautiche Reggiane Srl (Reggio Emilia, Italien) (ved advokat M. Gurrado)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved H. Kunz, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Audi AG (Ingolstadt, Tyskland)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 6. juli 2015 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 2132/2014-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Audi og Industrie Aeronautiche Reggiane.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret frifindes.
- 2) Industrie Aeronautiche Reggiane Srl betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 381 af 16.11.2015.

Rettens dom af 27. juni 2017 — Flamagas mod EUIPO — MatMind (CLIPPER)

(Sag T-580/15) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ugyldighedssag — tredimensionelt EU-varemærke — formen på en lighter med sidevinge, der indeholder ordbestanddelen CLIPPER — udformning, der er nødvendig for at opnå et teknisk resultat — manglende fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b) og litra e), nr. ii), i forordning (EF) nr. 207/2009 — manglende beskrivelse af varemærket i registreringsansøgningen)

(2017/C 256/20)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Flamagas, SA (Barcelona, Spanien) (ved advokaterne I. Valdelomar Serrano, G. Hinarejos Mulliez og D. Gabarre Armengol)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved D. Hanf, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: MatMind Srl (Rom, Italien) (ved advokaterne G. Cipriani og M. Cavattoni)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 30. juli 2015 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 924/2013-1) vedrørende en ugyldighedssag mellem MatMind og Flamagas.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Flamagas, SA betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 38 af 1.2.2016.

Rettens dom af 21. juni 2017 — Tillotts Pharma mod EUIPO — Ferring (OCTASA)(Sag T-632/15) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-ordmærket OCTASA — det ældre tyske ordmærke og Benelux-ordmærket PENTASA — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009)

(2017/C 256/21)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Tillotts Pharma AG (Rheinfelden, Schweiz) (ved advokat M. Douglas)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved D. Gája, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Ferring BV (Hoofddorp, Nederlandene) (ved advokat D. Slopek og solicitor I. Fowler)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 7. september 2015 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2386/2014-4) vedrørende en indsigelsessag mellem Ferring og Tillotts Pharma.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret frifindes.
- 2) Tillotts Pharma AG betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 25.1.2016.

Rettens dom af 21. juni 2017 — City Train mod EUIPO (CityTrain)(Sag T-699/15) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ansøgning om EU-figurmærket CityTrain — søgsmålsfrist — uforudsigelig omstændighed — absolutte registreringshindringer — beskrivende karakter — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), og artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009)

(2017/C 256/22)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: City Train GmbH (Regensburg, Tyskland) (ved advokat C. Adori)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved H. Kunz, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 9. september 2015 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 843/2015-4) vedrørende en ansøgning om registrering af figurtegnet CityTrain som EU-varemærke.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret frifindes.

2) City Train GmbH betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 111 af 29.3.2016.

**Rettens dom af 21. juni 2017 — M/S. Indeutsch International mod EUIPO — Crafts Americana Group
(gengivelse af gentagne kurver mellem parallelle linjer)**

(Sag T-20/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ugyldighedssag — EU-figurmærke, der gengiver sildebensmønster mellem to parallelle linjer — fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — undersøgelse af varemærket således som registreret)

(2017/C 256/23)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: M/S. Indeutsch International (Noida, Indien) (først ved solicitors D. Stone, D. Meale og A. Dykes samt ved S. Malynicz, QC, derefter ved D. Stone og S. Malynicz og endelig ved D. Stone og S. Malynicz samt ved solicitor M. Siddiqui)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved D. Gája, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Crafts Americana Group, Inc. (Vancouver, Washington, De Forenede Stater) (ved solicitors J. Fish og V. Leitch samt ved barrister A. Bryson)

Sagens genstand

Søgsmaal anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 5. november 2015 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1814/2014-1) vedrørende en ugyldighedssag mellem Crafts Americana Group og M/S. Indeutsch International.

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet den 5. november 2015 af Første Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1814/2014-1) annulleres.
- 2) EUIPO betaler de af M/S. Indeutsch International afholdte omkostninger.
- 3) Crafts Americana Group, Inc., bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 106 af 21.3.2016.

Rettens dom af 27. juni 2017 — Clarke m.fl. mod EUIPO

(Sag T-89/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — personalesag — midlertidigt ansatte — tidsbegrænset kontrakt med opsigelsesklausul, hvorefter kontrakten bringes til ophør i tilfælde af, at den ansatte ikke opføres på reservelisten efter den næste almindelige udvælgelsesprøve — iværksættelse af opsigelsesklausulen — ændring af en tidsbegrænset kontrakt til en tidsubegrænset kontrakt — omsorgspligt — berettiget forventning)

(2017/C 256/24)

Processprog: tysk

Parter

Appellanter: Nicole Clarke (Alicante, Spanien), Sigrid Dickmanns, (Gran Alacant, Spanien) og Elisavet Papathanasiou (Alicante) (ved advokat H. Tettenborn)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved A. Lukošiu̇tė, som befuldmægtiget, bistået af advokat B. Wagenbauer)

Sagens genstand

Appel af dom afsagt af Personaleretten (Tredje Afdeling) den 15. december 2015, Clarke m.fl. mod KHIM (F-101/14 — F-103/14, EU:F:2015:151, med påstand om ophevelse af denne dom.

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Nicole Clarke, Sigrid Dickmanns og Elisavet Papathanasiou berer deres egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 145 af 25.4.2016.

Rettens dom af 27. juni 2017 — NC mod Kommissionen

(Sag T-151/16) ⁽¹⁾

(Tilskud — OLAF's undersøgelse — konstatering af uregelmæssigheder — Kommissionens afgørelse om en administrativ sanktion — udelukkelse fra procedurerne for tildeling af udbudskontrakter og tilskud, der finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget, i en periode på 18 måneder — registrering i systemet for tidlig opdagelse og udelukkelse — tidsmæssig anvendelse af forskellige versioner af finansforordningen — vesentlige formkrav — anvendelse med tilbagevirkende kraft af den mindst indgribende bebyrdende lovregel)

(2017/C 256/25)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: NC (først ved barristers J. Killick og G. Forwood samt advokaterne C. Van Haute og A. Bernard, derefter ved barristers J. Killick og G. Forwood, advokat C. Van Haute samt solicitor J. Jeram)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (først ved F. Dintilhac og M. Clausen, som befuldmægtigede, derefter ved F. Dintilhac og R. Lyal, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand støttet på artikel 263 TEUF om annulation af Kommissionens afgørelse af 28. januar 2016 om den administrative sanktion om udelukkelse af sagsøgeren fra procedurerne for tildeling af udbudskontrakter og tilskud, der finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget, i en periode på 18 måneder, og følgelig om at registrere denne i systemet for tidlig opdagelse og udelukkelse som omhandlet i artikel 108, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophevelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT 2012, L 298, s. 1)

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionens afgørelse af 28. januar 2016 om den administrative sanktion om udelukkelse af NC fra procedurerne for tildeling af udbudskontrakter og tilskud, der finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget, i en periode på 18 måneder og følgelig om at registrere denne i systemet for tidlig opdagelse og udelukkelse som omhandlet i artikel 108, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophevelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 annulleres.

2) Europa-Kommissionen betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 279 af 1.8.2016.

Rettens dom af 21. juni 2017 — GP Joule PV mod EUIPO — Green Power Technologies (GPTech)

(Sag T-235/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om registrering af EU-figurmærket GPTech — de ældre EU-ordmærker GP JOULE — manglende fremlæggelse for indsigelsesafdelingen af beviser for beføjelsen til at rejse indsigelse — fremlæggelse af beviser for første gang for appelkammeret — manglende hensyntagen — appelkammerets skønsbeføjelse — omstændigheder, der er til hinder for hensyntagen til yderligere eller supplerende beviser — artikel 76, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009 — regel 17, stk. 4, regel 19, stk. 2, regel 20, stk. 1, og regel 50, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2868/95)

(2017/C 256/26)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: GP Joule PV GmbH & Co. KG (Reußenköge, Tyskland) (ved advokat F. Döring)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved E. Zaera Cuadrado, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Green Power Technologies, SL (Bollullos de la Mitación, Spanien)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 9. februar 2016 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 848/2015-2) vedrørende en indsigelsessag mellem GP Joule PV og Green Power Technologies.

Konklusion

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret frifindes.

2) GP Joule PV GmbH & Co. KG betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 279 af 1.8.2016.

Rettens dom af 22. juni 2017 — Biogena Naturprodukte mod EUIPO — (ZUM wohl)

(Sag T-236/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ansøgning om EU-figurmærket ZUM wohl — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — henvisning til den begrundelse, der blev anført for appelkammeret og gengivet i stævningen — beviser vedlagt som bilag til anmodningen om afholdelse af et retsmøde)

(2017/C 256/27)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Biogena Naturprodukte GmbH & Co. KG (Salzburg, Østrig) (ved advokaterne I. Schiffer og G. Hermann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved S. Hanne, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål til prøvelse af afgørelse truffet den 23. februar 2016 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 1982/2015-1) vedrørende en ansøgning om registrering af figurtegnet ZUM wohl som EU-varemærke.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Biogena Naturprodukte GmbH & Co. KG betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 243 af 4.7.2016.

Rettens dom af 21. juni 2017 — Ernst Kneidinger mod EUIPO — Topseat International (toiletlåg)

(Sag T-286/16) ⁽¹⁾

(EF-design — ugyldighedssag — registreret EF-design, der gengiver et toiletlåg — tidligere EF-design — ugyldighedsgrund — individuel karakter — artikel 6 i forordning (EF) nr. 6/2002)

(2017/C 256/28)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Ernst Kneidinger (Wilhering, Østrig) (ved advokat M. Grötschl)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved S. Hanne, som befuldmægtiget, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Topseat International (Plano, Texas, Forenede Stater) (ved advokaterne C. Eckhardt, A. von Mühlendahl og P. Böhner)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 5. april 2016 af Tredje Appellkammer ved EUIPO (sag R 1030/2015-3) vedrørende en ugyldighedssag mellem Topseat International og Ernst Kneidinger.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Ernst Kneidinger betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 260 af 18.7.2016.

Rettens dom af 27. juni 2017 — Aldi Einkauf mod EUIPO — Fratelli Polli (ANTICO CASALE)(Sag T-327/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ugyldighedssag — EU-ordmærke ANTICO CASALE — absolutte registreringshindringer — artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 7, stk. 1, litra b), c) og g), og artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009)

(2017/C 256/29)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (Essen, Tyskland) (ved advokaterne N. Lützenrath, U. Rademacher, C. Fürsen og N. Bertram)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Rajh, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Fratelli Polli, SpA (Milano, Italien) (ved advokaterne C. Bacchini, M. Mazzitelli og E. Rondinelli)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 13. april 2016 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1337/2015-2) vedrørende en ugyldighedssag mellem Aldi Einkauf og Fratelli Polli.

Konklusion

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 287 af 8.8.2016.

Rettens dom af 27. juni 2017 — Jiménez Gasalla mod EUIPO — (B2B SOLUTIONS)(Sag T-685/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ansøgning om EU-ordmærket B2B SOLUTIONS — absolutte registreringshindringer — beskrivende karakter — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — fornødent særpræg opnået ved brug — artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 207/2009)

(2017/C 256/30)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Carlos Javier Jiménez Gasalla (Madrid, Spanien) (ved advokat E. Estella Garbayo)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Crespo Carillo, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 22. juli 2016 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 244/2016-4) vedrørende en ansøgning om registrering af ordtegnen B2B SOLUTIONS som EU-varemærke

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Carlos Javier Jiménez Gasalla betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 410 af 7.11.2016.

Rettens dom af 21. juni 2017 — Rare Hospitality International, Inc. mod EUIPO (LONGHORN STEAKHOUSE)

(Sag T-856/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ansøgning om EU-ordmærket LONGHORN STEAKHOUSE — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — ligebehandlingsprincippet og princippet om god forvaltningsskik)

(2017/C 256/31)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Rare Hospitality International, Inc. (Orlando, Florida, Forenede Stater) (ved advokat I. Lázaro Betancor)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved S. Bonne, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 12. september 2016 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 2149/2015-5) vedrørende en ansøgning om registrering af ordtegnet LONGHORN STEAKHOUSE som EU-varemærke

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Rare Hospitality International, Inc. betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 22 af 23.1.2017.

Rettens kendelse af 31. maj 2017 — MS mod Kommissionen

(Sag T-17/16) ⁽¹⁾

(Erstatningssøgsmål — Kommissionens afgørelse om at bringe en »samarbejdsaftale med Team Europe« til ophør — ansvar i kontraktforhold — ingen voldgiftsklausul — åbenbart afvisningsgrundlag)

(2017/C 256/32)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: MS (først ved advokaterne L. Levi og M. Vandenbussche, derefter ved advokat L. Levi)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved Martínez del Peral, C. Ehrbar og A. C. Simon, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 268 TEUF med påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale erstatning som følge af dens afgørelse af 10. april 2013 om at bringe sagsøgerens samarbejde med netværket for foredragsholdere, Team Europe, til ophør.

Konklusion

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *MS betaler sagsomkostningerne.*

⁽¹⁾ EUT C 326 af 5.9.2016.

Rettens kendelse af 1. juni 2017 — Camerin mod Parlamentet

(Sag T-647/16) ⁽¹⁾

(Personalesag — tjenestemænd — midlertidig tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse — pensionsalder — ansøgning om forlængelse af den midlertidige tjeneste i anden stilling — afslag på ansøgningen — retsakt, der ikke kan gøres til genstand for et søgsmål — forberedende retsakt — afvisning)

(2017/C 256/33)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Laure Camerin (Etterbeek, Belgien) (ved advokat M. Casado García Hirschfeld)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved S. Alves og M. Ecker, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF med påstand om annullation af afgørelsen truffet af generalsekretæren for Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet den 1. december 2015 om afslag på ansøgningen om at forlænge sagsøgerens midlertidige tjeneste i anden stilling efter den 31. december 2015 og af afgørelsen truffet af gruppens formand den 15. juni 2016 om afslag på sagsøgerens klage.

Konklusion

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Laure Camerin betaler sagsomkostningerne.*

⁽¹⁾ EUT C 410 af 7.11.2016.

Rettens kendelse af 8. juni 2017 — Elevation — Engenharia mod Kommissionen

(Sag T-691/16) ⁽¹⁾

(EUF — støtteprogram for udviklingen i Mauretanien — entreprisekontrakt indgået med Mauretanien inden for rammerne af gennemførelsen af dette program — tilbagekaldelse af de anfægtede debetnotaer — ufornuddent at træffe afgørelse)

(2017/C 256/34)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Elevation — Engenharia SA (Amadora, Portugal) (ved advokaterne A. Pinto Cardoso og L. Fuzeta da Ponte)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved A. Aresu og M. França, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand støttet på artikel 263 TEUF om annullation af de »afgørelser«, som er indeholdt i skrivelsen og tre debetnotaer fra Kommissionen af 26. juli 2016 vedrørende tilbagebetaling af forskellige beløb i henhold til en entreprisekontrakt mellem sagsøgeren og Den Islamiske Republik Mauretanien.

Konklusion

- 1) Det er ufornuddent at træffe afgørelse i denne sag.
- 2) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Elevolution — Engenharia SA afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 441 af 28.11.2016.

Sag anlagt den 15. maj 2017 — Danpower Baltic mod Kommissionen

(Sag T-295/17)

(2017/C 256/35)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Danpower Baltic UAB (Kauno, Litauen) (ved advokaterne D. Fouquet, J. Nysten og J. Voß)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om statsstøtte af 19. september 2016 i sag SA.41539 (2016/N) — Litauen, Investeringsstøtte til et højeffektivt kraftvarmeværk i Vilnius, UAB Vilniaus kogeneracinė jėgainė Viniaus Kogeneracineje Jeqaine — C (2016) 5943 final annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionens afgørelse er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, idet den er støttet på utilstrækkelig, ufuldstændig, ubetydelig og usammenhængende dokumentation.
 - Kommissionens afgørelse er støttet på utilstrækkelig, ufuldstændig, uvæsentlig og usammenhængende dokumentation. Dette vedrører særligt adgangen til private investeringer i kombinerede kraftvarmeværker og andre varmeanlæg, kraftvarmeværkets indvirkning på miljøet, de eksisterende affaldsforbrændingskapaciteter i Litauen, status quo-situationen på varmemarkedet i Vilnius og Lietuvos Energijos manglende iværksættelse af en udbudsprocedure til udvælgelse af en privat partner. Kommissionen har ikke taget hensyn til disse oplysninger.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionens afgørelse er i strid med artikel 107 TEUF derved, at den ikke iagttager den individuelle anmeldelse og den vurdering, der er nødvendig for omfattende støtte samt lægger til grund, at der foreligger et bidrag til et fælles mål.
 - Kommissionens afgørelse er i strid med artikel 107 TEUF derved, at den ikke iagttager den individuelle anmeldelse og den vurdering, der er nødvendig for omfattende støtte, samt lægger til grund, at der foreligger et bidrag til et fælles mål. Kommissionens afgørelse undlader at foretage en behørig bedømmelse i henhold til punkt 33 i retningslinjerne for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020 af, om statsstøtten tjener til miljøbeskyttelse. Sagsøgte anvendte den forkerte vurderingsstandard, og tog ikke hensyn til, at de potentielle CO₂-reduktioner er betydeligt lavere end angivet i afgørelsen.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionens afgørelse er i strid med artikel 107 TEUF derved, at den vil indebære en omgåelse af affaldshierarkiet i Litauen.
- Kommissionens afgørelse er i strid med artikel 107 TEUF derved, at den vil indebære en omgåelse af affaldshierarkiet i Litauen. Statsstøtten vil yderligere forøge overkapaciteten af affaldsforbrændingsanlæg i Litauen og vil forringe incitamentet til at øge genanvendelse og genbrug. Dette vil forhindre Litauen i at opfylde genanvendelsesmålet på 50 % i henhold til direktiv 2008/98/EF. Europa-Kommissionen har selv opfordret den litauiske regering til ikke at tilskynde til opførelsen af affaldsforbrændingsanlæg.
4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionens afgørelse tilsidesatte artikel 107 TEUF, idet den fastslog, at der ville blive behov for statslig indgriben i form af statsstøtte.
- Sagsøgte undersøgte ikke og behandlede ikke dokumentation for, at Vilnius-områdets varmemarked ville medføre tilsvarende forbedringer af miljøbeskyttelsen ved at erstatte gas med biomasse uden et behov for statslig indgriben. Der er ikke noget markedssvigt på varmemarkedet i Vilnius. Varmemarkedet er et konkurrencedygtigt marked med konkurrencedygtige priser, som behørigt tilskynder til investeringer i CO₂-neutral biomasse og affaldsforbrændingskapacitet.
5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionens afgørelse tilsidesatte artikel 107 TEUF ved at fastslå, at støtten var forholdsmæssig.
- Der foretages ikke i Kommissionens afgørelse en behørig vurdering af forholdsmæssigheden, idet Kommissionen i afgørelsen accepterer de oplysninger, som den litauiske regering leverede, uden at efterprøve dem og anvender et fejlagtigt kontrafaktisk scenario og foretager en sammenligning af to vidt forskellige investeringsprojekter (et kraftvarmeværk og et kedelvarmeværk i stedet for en sammenligning af to kraftvarmeprojekter).
6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionens afgørelse er i strid med artikel 107 TEUF, idet det fastslås, at statsstøtten ville have en tilskyndelsesvirkning.
- Sagsøgte støttede sig på den litauiske regerings bemærkninger om, at støttemodtageren ikke ellers ville have opført Vilnius kraftvarmeværk, hvilket imidlertid er forkert, idet disse aktiviteter netop ligger inden for støttemodtagerens normale erhvervsvirksomhed, dvs. at de ikke behøver at blive tilskyndet yderligere.
7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at Kommissionens afgørelse er i strid med artikel 107 TEUF derved, at den foretager en fejlagtig vurdering af indvirkningen på konkurrencen på varmemarkedet i Vilnius.
- Sagsøgte havde oplysninger til rådighed vedrørende konkurrencen på varmemarkedet i Vilnius, men foretog åbenbart en fejlagtig vurdering af dette marked, da den konkluderede, at der ikke ville ske nogen påvirkning. Særligt blev der ikke kigget tilstrækkeligt på truslen om at fortrænge eksisterende markedsaktører såsom sagsøgeren, og sagsøgte konklusioner er således fejlagtige. Statsstøtten vil fortrænge uafhængige varmeproducenter, som driver CO₂-neutrale biomasseanlæg. Endvidere gør statsstøtten det muligt for Vilnius KJ straks at blive en dominerende markedsaktør med en markedsandel på ca. 51 %.

Sag anlagt den 11. maj 2017 — Iordachescu m.fl. mod Parlamentet m. fl.

(Sag T-298/17)

(2017/C 256/36)

Processprog: rumænsk

Parter

Sagsøgere: Adrian Iordachescu (Bukarest, Rumænien), Florina Iordachescu (Bukarest), Mihaela Iordachescu (Bukarest) og Cristinel Iordachescu (Bukarest) (ved advokat A. Cuculis)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Direktiv 2014/40/EU, artikel 10 og bilag II (»billedsamling«), hovedsageligt med henvisning til billede 5 i »sæt 1« i afsnittet WARNING, annulleres delvist.
- Subsidiært, direktiv 2014/40/EU, artikel 10 og bilag II, der blev godkendt af Kommissionen, annulleres delvist henset til, at der ikke på cigaretpakkerne foreligger nogen henvisning overhovedet til oplysende link eller til en »disclaimer« vedrørende de fotos, som fremtræder på cigaretpakker, og som omfatter en advarsel på alle cigaretpakker i EU vedrørende de billeder, der fremtræder på disse pakker, med en henvisning til et link, hvor der kan læses om disse billeder, der fremtræder på sådanne pakker med henblik på at fjerne enhver tvivl.
- Måderne, hvorpå samtykke indhentes fra personer, der fremtræder på disse cigaretpakker, ændres til, at de personer, der vil fremtræde på cigaretpakkerne, giver samtykke til offentliggørelsen af deres rigtige navn og personlige helbredsoplysninger, således at forveksling og anden form for usikkerhed kan undgås med hensyn til de personer, der fremtræder på disse cigaretpakker, og det sikres, at personlige og helbredsmæssige oplysninger udgør en integreret del af det link, som personer, der ønsker at gøre sig bekendt med identiteten af og/eller den helbredsmæssige historie bag de personer, som fremtræder på cigaretpakkerne, henvises til.
- Begge institutioner samt Europa-Kommissionen tilpligtes at fremlægge en kopi af samtykket, som er i overensstemmelse med den original, der blev leveret af den person, som fremtræder i rækken af billeder, nr. 5, sæt 1, uden at tilbageholde personlige oplysninger, og de billeder, der svarede til det givne samtykke, for at gøre det muligt at udfærdige en strafferetlig rapport vedrørende fotografierne.
- De sagsøgte tilpligtes at betale 1 000 000 EUR i godtgørelse for ikke-økonomisk skade beregnet på grundlag af den smerte, som offentliggørelsen af sådanne billeder forårsagede relativt kort tid efter, at sagsøgernes far var afgået ved døden, og for den smerte, der fulgte af tilbageholdelsen af oplysninger, der kunne have afklaret situationen vedrørende den mand, der vises på cigaretpakkerne, på en sådan måde, at familiens smerte ville have været af meget kortere varighed.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne har til støtte for deres søgsmål gjort gældende, at direktiv 2014/40/EU har påvirket deres dagligdagsliv, henset til den bekymring, som fulgte af ligheden mellem personen på cigaretpakkerne og deres afdøde far.

Sag anlagt den 25. maj 2017 — European Dynamics Luxembourg og Evropaiki Dynamiki mod Den Europæiske Investeringsfond

(Sag T-320/17)

(2017/C 256/37)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: European Dynamics Luxembourg SA (Luxembourg, Luxembourg) og Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Athen, Grækenland) (ved advokaterne M. Sfyri og C-N. Dede)

Sagsøgt: Den Europæiske Investeringsfond (EIF)

Sagsøgernes påstande

- Den Europæiske Investeringsfonds tildelingsafgørelse, der blev meddelt sagsøgerne den 16. marts 2017, om bud, som sagsøgerne havde afgivet i forbindelse med en åben udbudsprocedure (reference 2016-MIBO_IPA_PPI-002), hvorved de blev meddelt, at deres bud ikke var blevet klassificeret som det økonomisk mest fordelagtige bud, annulleres.
- Den Europæiske Investeringsfond tilpligtes at betale sagsøgerne ikkekompenserende erstatning (exemplary damages) på 100 000 EUR (ethundredetusinde euro).
- Den Europæiske Investeringsfond tilpligtes at betale sagsøgernes sagsomkostninger og andre udgifter i forbindelse med dette søgsmål, selv hvis der ikke gives sagsøgerne medhold i søgsmålet.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat et enkelt anbringende om, at Den Europæiske Investeringsfond har tilsidesat EU-retten på området for offentlige udbud, principperne om gennemsigtighed, bestemmelserne i direktiverne om offentlige udbud og Den Europæiske Investeringsfonds retningslinjer, idet den undlod at oplyse sagsøgerne om de point, som det valgte bud havde opnået ved hvert tildelingskriterium, eller om en detaljeret analyse af de stærke og svage punkter ved sagsøgernes bud sammenholdt med det valgte buds. Sagsøgerne har gjort gældende, at Den Europæiske Investeringsfond har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, idet den hindrede sagsøgerne i at udøve deres ret til at få prøvet den anfægtede afgørelse ved hjælp af effektive retsmidler.

Sag anlagt den 30. maj 2017 — Air France-KLM mod Kommissionen**(Sag T-337/17)**

(2017/C 256/38)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Air France-KLM (Paris, Frankrig) (ved advokaterne A. Wachsmann og S. Thibault-Liger)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Principalt annullation af Europa-Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (sag COMP/39258 — Luftfragt) i sin helhed på grundlag af artikel 263 TEUF, for så vidt som den vedrører Air France-KLM, samt begrundelsen for konklusionen, på grundlag af det første anbringende.
- Subsidiært, såfremt Retten ikke måtte annullere afgørelse C(2017) 1742 final i sin helhed på grundlag af det første anbringende:
 - annullation af artikel 1, stk. 1, nr. 1), litra b), nr. 2), litra b), nr. 3), litra b), og nr. 4), litra b), i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som konstateringen af den samlede og vedvarende overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM, er baseret på beviser fremlagt af Lufthansa i forbindelse med selskabets anmodning om bødefritagelse i henhold til Kommissionens meddelelse fra 2002 om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager, samt af begrundelsen for konklusionen, af afgørelsens artikel 3, litra b) og d), for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, og af afgørelsens artikel 4, og følgelig på grundlag af artikel 261 TEUF nedsættelse af disse bøder i overensstemmelse med det andet anbringende.

- annulation af artikel 1, stk. 1, nr. 1), litra b), nr. 2), litra b), nr. 3), litra b), og nr. 4), litra b), i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som den fra den samlede og vedvarende overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM, udelukker luftfartsselskaber, som i afgørelsens begrundelse er anført som værende involverede i de pågældende former for praksis forbundet med overtrædelsen, samt af begrundelsen for konklusionen, af afgørelsens artikel 3, litra b) og d), for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, og af afgørelsens artikel 4, og følgelig på grundlag af artikel 261 TEUF nedsættelse af disse bøder i overensstemmelse med det tredje anbringende.
- annulation af artikel 1, stk. 1, nr. 2), litra b), nr. 3), litra b), i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som den fastslår, at den samlede og vedvarende overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM, indbefatter indgående fragttrafik til EØS (*inbound* EØS-trafik), samt af begrundelsen for konklusionen, af afgørelsens artikel 3, litra b) og (d), for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, og af afgørelsens artikel 4, og følgelig på grundlag af artikel 261 TEUF nedsættelse af disse bøder i overensstemmelse med det fjerde anbringende.
- Mere subsidiært, såfremt Retten ikke måtte annullere afgørelse C(2017) 1742 final på grundlag af det andet, det tredje eller det fjerde anbringende:
 - annulation af artikel 1, stk. 1, nr. 1), litra b), nr. 2), litra b), nr. 3), litra b), og nr. 4), litra b) i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som den fastslår, at nægtelsen af at betale kommission til speditører udgør en separat del af den samlede og vedvarende overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM, samt af begrundelsen for konklusionen, af afgørelsens artikel 3 litra b) og d), for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, og af afgørelsens artikel 4, og følgelig på grundlag af artikel 261 TEUF nedsættelse af disse bøder i overensstemmelse med det femte anbringende.
- Mest subsidiært, såfremt Retten ikke måtte annullere afgørelse C(2017) 1742 final på grundlag af det femte anbringende:
 - annulation af artikel 3, litra b) og d), i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, idet beregningen af disse bøder inkluderer tariffer og 50 % af selskabet Air France's og KLM's *inbound*-indtægter i EØS (*inbound* EØS-indtægter) (jf. det sjette anbringende), overvurderer grovheden af den overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM (jf. det syvende anbringende), fastsætter en urigtig varighed af den overtrædelse, der foreholdes selskabet Air France (jf. det ottende anbringende), og anvender en utilstrækkelig nedsættelse af bøden i henhold til de gældende regelsæt (jf. det niende anbringende), samt af begrundelsen for konklusionen, og nedsættelse, på grundlag af artikel 261 TEUF, af disse bøder til et passende beløb.
- Under alle omstændigheder tilpligtes Europa-Kommissionen at betale samtlige sagsomkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Air France-KLM urigtigt er blevet tilregnet ansvaret for Air France og KLM's adfærd. Dette anbringende er opdelt i to led.
 - Første led om, at Air France-KLM urigtigt er blevet tilregnet ansvaret for Air France's adfærd fra den 15. september 2004 og KLM's adfærd fra den 5. maj 2004.
 - Andet led om, at Air France-KLM urigtigt er blevet tilregnet ansvaret for Air France's adfærd i perioden fra den 7. december 1999 og den 15. september 2004.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af samarbejdsmeddelelsen af 2002, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, af ligebehandlingsprincippet og af princippet om forbud mod forskelsbehandling mellem Air France-KLM og Lufthansa, der berører formaliteten med hensyn til de dokumenter, der er fremlagt i forbindelse med Lufthansas anmodning om bødefritagelse.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten, af ligebehandlingsprincippet, af princippet om forbud mod forskelsbehandling og af princippet om beskyttelse mod vilkårlige indgreb fra Kommissionens side som følge af udelukkelsen fra afgørelsens konklusion af luftfartsselskaber, som har deltaget i de pågældende former for praksis. Dette anbringende er opdelt i to led.
 - Første led, der vedrører argumentet om, at udelukkelsen fra afgørelsens konklusion af luftfartsselskaber, som har deltaget i de pågældende former for praksis, er behæftet med en begrundelsesmangel.

- Andet led, der vedrører argumentet om, at udelukkelsen fra afgørelsens konklusion af luftfartsselskaber, som har deltaget i de pågældende former for praksis, er behæftet med fejl i form af tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, af princippet om forbud mod forskelsbehandling og af princippet om beskyttelse mod vilkårlige indgreb fra Kommissionens side.
- 4. Fjerde anbringende om, at inkluderingen af *inbound* EØS-trafik i den samlede og vedvarende overtrædelse er i strid med de regler, der afgrænser Kommissionens territoriale kompetence. Dette anbringende er opdelt i to led.
 - Første led vedrørende det forhold, at de pågældende former for praksis vedrørende *inbound* EØS-trafik ikke blev gennemført i EØS.
 - Andet led om, at Kommissionen ikke har godtgjort, at der foreligger kvalificerede virkninger i EØS, som er forbundet med praksis vedrørende *inbound* EØS-trafik.
- 5. Femte anbringende om, at konstateringen af, at nægtelsen af at betale kommission til speditører udgør en separat del af den samlede og vedvarende overtrædelse, er behæftet med en selvmodsigende begrundelse og et åbenbart urigtigt skøn. Dette anbringende er opdelt i to led.
 - Første led, hvorefter nævnte konstatering er behæftet med en selvmodsigende begrundelse.
 - Andet led, hvorefter nævnte konstatering er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.
- 6. Sjette anbringende om en fejl i de værdier af afsætningen, der er taget i betragtning ved beregningen af den bøde, som Air France-KLM er blevet pålagt, og som er opdelt i to led:
 - Første led vedrørende det forhold, at inkluderingen af tariffer i værdien af afsætningen hviler på en selvmodsigende begrundelse, flere retlige fejl og et åbenbart urigtigt skøn.
 - Andet led vedrørende det forhold, at inkluderingen af 50 % af *inbound* EØS-indtægterne i værdierne af afsætningen er i strid med retningslinjerne for bøder fra 2006 og princippet *ne bis in idem*.
- 7. Syvende anbringende om en urigtig vurdering af overtrædelsens grovhed, som består af to led:
 - Første led, der vedrører argumentet om, at overvurderingen af overtrædelsens grovhed hviler på flere åbenbart urigtige skøn, og på en tilsidesættelse af princippet om, at en sanktion skal være forholdsmæssig, samt af ligebehandlingsprincippet.
 - Andet led, der vedrører argumentet om, at overvurderingen af overtrædelsens grovhed er en følge af at lade kontakter vedrørende former for praksis gennemført uden for EØS være omfattet af overtrædelsens omfang i strid med reglerne om Kommissionens territoriale kompetence.
- 8. Ottende anbringende om, at der foretaget en urigtig beregning af varigheden af den overtrædelse, der er gjort gældende over for Air France, og taget i betragtning ved beregningen af den bøde, som Air France-KLM er blevet pålagt.
- 9. Niende anbringende om manglende begrundelse og om, at den nedsættelse på 15 %, som Kommissionen ydede i henhold til de gældende regelsæt, var utilstrækkelig.

Sag anlagt den 13. juni 2017 — Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen

(Sag T-371/17)

(2017/C 256/39)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Qualcomm, Inc. (San Diego, Californien, Forenede Stater) og Qualcomm Europe, Inc. (San Diego) (ved advokaterne M. Pinto de Lemos Fermiano Rato og M. Davilla)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse C(2017) 2258 final af 31. marts 2017 om en procedure efter artikel 18, stk. 3, og artikel 24, stk. 1, litra d), i Rådets forordning nr. 1/2003 i sag AT.39711 — Qualcomm (underbud) annulleres.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med nødvendighedsprincippet.

- Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse overskrider de snævre grænser for Kommissionens undersøgelse, idet disse grænser var fastlagt i klagepunktsmeddelelsen, den mundtlige høring og statusmødet og i tidligere anmodninger om oplysninger, både med hensyn til det påståede misbrugs varighed og de angivelige teorier om skade, som Kommissionen forfulgte.
- De har endvidere gjort gældende, at de vidtrækkende spørgsmål i den anfægtede afgørelse ikke kan karakteriseres som opfølgende spørgsmål, som udelukkende tilsigtede en afklaring af sagsøgernes fremførte argumenter i besvarelsen af klagepunktsmeddelelsen og i den mundtlige høring, men er helt nye og ubegrundede anmodninger.
- Ydermere søger den anfægtede afgørelse ifølge sagsøgerne at følge op på punkter, der vedrører deres besvarelser af anmodninger om oplysninger, der i nogle tilfælde blev vedtaget for mere end fem år siden vedrørende forhold, der fandt sted for ti år siden eller mere. Sagsøgerne har påstået, at såfremt de supplerende og nu anmodede oplysninger rent faktisk var nødvendige for Kommissionen for at forfølge dens undersøgelse, ville sagsøgerne med føje have forventet, at Kommissionen i det mindste ville have søgt sådan information og afklaring forud for vedtagelsen af klagepunktsmeddelelsen i december 2015 og ikke i det tidlige 2017.
- Ifølge sagsøgerne anmoder den anfægtede afgørelse dem tillige om at udføre et betydeligt arbejde på vegne af Kommissionen, herunder at levere data i et bestemt format.
- Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ikke under trussel om bøder kan pålægge dem en byrde, der tilsyneladende gør det muligt for sagsøgerne at dokumentere den argumentation, som de fremførte i besvarelsen af klagepunktsmeddelelsen.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med proportionalitetsprincippet.

- Sagsøgerne har gjort gældende, at de oplysninger, som den anfægtede afgørelse søger at opnå fra dem, er ubegrundede, vidtrækkende og ekstremt byrdefulde at få fat i eller indsamle. Ifølge sagsøgerne pålægger den anfægtede afgørelse dem at indsamle store mængder information, som de ikke indsamler og opbevarer på systematisk vis i forbindelse med den normale forretningsgang, og at foretage et særdeles omfangsrigt arbejde for Kommissionen.
- Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at de periodiske tvangsbøder, der er foreskrevet i den anfægtede afgørelse, og som pålægges, såfremt sagsøgerne ikke leverer sådan information inden for særlige tidsfrister, er ubegrundede, og at de fastsatte tidsfrister er urimelige.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse ikke er behørigt begrundet.

Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse i en række tilfælde giver nogle lidet overbevisende, uklare, vage og utilstrækkelige begrundelser, som ikke berettiger Kommissionens for vidtrækkende og uforholdsmæssige anmodninger om oplysninger. Ifølge sagsøgerne giver den anfægtede afgørelse i en række andre tilfælde ingen begrundelse overhovedet. Sagsøgerne har således gjort gældende, at de ikke forstår, hvorfor de anmodede oplysninger er nødvendige for Kommissionen for at foretage sin undersøgelse.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse søger at foretage en uretmæssig omvendt bevisbyrde.

Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse søger at vende bevisbyrden og i realiteten »outsourcer« opbygningen af en sag mod dem til sagsøgerne. Særligt skal sagsøgerne i henhold til den anfægtede afgørelse på Kommissionens vegne efterprøve sagsøgernes indførte regnskabsoplysninger til trods for, at sådanne oplysninger er blevet undergivet omhyggelig ekstern revision. Tilsvarende har sagsøgerne anført, at den anfægtede afgørelse anmoder sagsøgerne om at godtgøre, at de har udøvet deres virksomhed i overensstemmelse med lovgivningen.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med retten til ikke at inkriminere sig selv.
- Sagsøgerne har gjort gældende, at de i henhold til den anfægtede afgørelse har pligt til at levere »oplysninger«, som ikke med føje kan anses for at udgøre fakta eller dokumenter, men som i stedet består af beregninger, detaljer og koder, hypotetiske priser og analyser og fortolkninger af historiske antagelser, der blev foretaget for mange år siden.
 - Sagsøgerne har yderligere gjort gældende, at den anfægtede afgørelse pålægger dem at godtgøre, at de proaktivt har taget skridt til at overholde EU-konkurrencereglerne.
6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med princippet om god forvaltningskik.
- Ifølge sagsøgerne giver tidspunktet for vedtagelsen, indholdet og sammenhængen af den anfægtede afgørelse anledning til alvorlige betænkeligheder vedrørende dårlig administration med hensyn til det retlige grundlag, som forfølgelsen er støttet på, og chikane, og de har anført, at Kommissionen har misbrugt sine vide undersøgelsesbeføjelser i et forsøg på at skjule sit fejlslagne forsøg på at godtgøre den påståede tilsidesættelse efter mere end syv års undersøgelse.

Sag anlagt den 12. juni 2017 — Louis Vuitton Malletier mod EUIPO — Bee Fee Group (LV POWER ENERGY DRINK)

(Sag T-372/17)

(2017/C 256/40)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Louis Vuitton Malletier (Paris, Frankrig) (ved advokaterne P. Roncaglia, G. Lazzeretti, F. Rossi og N. Parrotta)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Bee Fee Group LTD (Nicosia, Cypern)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Bee Fee Group LTD

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke i sort, rød og hvid, der indeholder ordbestanddelene »LV POWER ENERGY DRINK« — EU-varemærkeregistrering nr. 12 898 219

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 29. marts 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 906/2016-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og det anfægtede varemærke erklæres ugyldigt.
- EUIPO tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med denne sags behandling.
- Indehaveren tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med denne sags behandling.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009
 - Tilsidesættelse af artikel 75 i forordning nr. 207/2009 og af retssikkerhedsprincippet.
-

Sag anlagt den 9. juni 2017 — Louis Vuitton Malletier mod EUIPO — Fulia Trading (LV BET ZAKŁADY BUKMACHERSKIE)

(Sag T-373/17)

(2017/C 256/41)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Louis Vuitton Malletier (Paris, Frankrig) (ved advokaterne P. Roncaglia, G. Lazzeretti, F. Rossi og N. Parrotta)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Fulia Trading Ltd (London, Det Forenede Kongerige)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Fulia Trading Ltd

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelene »LV BET ZAKŁADY BUKMACHERSKIE« — registreringsansøgning nr. 13 514 534

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 29. marts 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1567/2016-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, hvorved der gives afslag på registrering af det omtvistede varemærke.
- EUIPO tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte sagsomkostninger.
- Fulia Trading Ltd tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte sagsomkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 75 i forordning nr. 207/2009 og af retssikkerhedsprincippet.

Sag anlagt den 13. juni 2017 — Cuervo y Sobrinos1882 mod EUIPO — A. Salgado Nespereira (Cuervo y Sobrinos LA HABANA 1882)

(Sag T-374/17)

(2017/C 256/42)

Stævningen er affattet på spansk

Parter

Sagsøger: Cuervo y Sobrinos1882, SL (Madrid, Spanien) (ved advokaterne S. Ferrandis González og V. Balaguer Fuentes)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: A. Salgado Nespereira, SA (Ourense, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Cuervo y Sobrinos1882, SL

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelene »Cuervo y Sobrinos LA HABANA 1882« — EU-varemærkeregistrering nr. 10 931 087

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 29. marts 2017 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1141/2016-4)

Påstande

- Afgørelse truffet den 29. marts 2017 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1141/2016-4) annulleres delvist, for så vidt som den stadfæster annullationsafdelingen ved EUIPO's afgørelse af 29. april 2016 i ugyldighedssag nr. 10 786 C, idet den erklærede EU-varemærke nr. 010931087 »Cuervo y Sobrinos LA HABANA 1882« for ugyldigt for varerne registreret for nævnte varemærke i klasse 14 og 16.
- EUIPO tilpligtes at betale alle de af sagsøgeren i forbindelse med behandlingen af denne sag afholdte sagsomkostninger, herunder alle de sagsomkostninger, der er påløbet i forbindelse med sagens behandling for annullationsafdelingen og Fjerde Appellkammer ved EUIPO i de underliggende instanser i forhold til dette søgsmål.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 5. juni 2017 — Fenyves mod EUIPO (Blue)

(Sag T-375/17)

(2017/C 256/43)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Klaudia Patricia Fenyves (Hevesvezekény, Hungary) (represented by: I. Monteiro Alves, lawyer)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke indeholdende ordbestanddelen »BLUE« — registreringsansøgning nr. 15 287 907

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 27. marts 2017 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1974/2016-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Varemærkeansøgningen hjemvises til kontoret med henblik på registrering.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling ved appellkammeret.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 207/2009.
-

Sag anlagt den 8. juni 2017 — La Zaragozana mod EUIPO — Heineken Italia (CERVISIA)**(Sag T-378/17)**

(2017/C 256/44)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* La Zaragozana, SA (Zaragoza, Spanien) (ved advokat L. Broschat García)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Heineken Italia SpA (Pollein, Italien)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* Heineken Italia SpA*Det omtvistede varemærke:* EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »CERVISIA« — registreringsansøgning nr. 13 395 397*Sagen for EUIPO:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 13. marts 2017 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1241/2016-5)**Påstande**

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 20. juni 2017 — Tengelmann Warenhandelsgesellschaft mod EUIPO — C & C IP (T)**(Sag T-379/17)**

(2017/C 256/45)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Tengelmann Warenhandelsgesellschaft KG (Mülheim an den Ruhr, Tyskland) (ved advokaterne H. Prange og S. Köber)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* C & C IP Sàrl (Luxembourg, Luxembourg)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger:* Tengelmann Warenhandelsgesellschaft KG*Det omtvistede varemærke:* EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »T« — registreringsansøgning nr. 011 623 097*Sagen for EUIPO:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 23. marts 2017 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 415/2015-5)

Påstande

- Afgørelse truffet den 23. marts 2017 af Femte Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (Varemærker og Design) (sag R 415/2015-5) vedrørende indsigelsessag nr. B 002 256 702 om EU-varemærkeansøgning nr. 011 623 097, som blev modtaget af sagsøgeren den 12. april 2017, annulleres og omgøres således, at indsigelsen forkastes i det hele.
- EUIPO og, i påkommende tilfælde, den anden part i sagen for appellkammeret tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med klagesagens behandling.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 23. juni 2017 — Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik mod EUIPO (Лидер)**(Sag T-386/17)**

(2017/C 256/46)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik GmbH (Bühl, Tyskland) (ved advokat A. Lingenfelder)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »Лидер« — registreringsansøgning nr. 15 466 791

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 28. april 2017 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 2066/2016-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 20. juni 2017 — Triggerball mod EUIPO (Formen på et boldlignende legeme med kanter)**(Sag T-387/17)**

(2017/C 256/47)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Triggerball GmbH (Baiern-Piusheim, Tyskland) (ved advokat H. Emrich)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: tredimensionalt EU-varemærke (formen på et boldlignende legeme med kanter) — registreringsansøgning nr. 15 528 615

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. april 2017 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 376/2017-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk., 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Rettens kendelse af 13. juni 2017 — Sandvik Intellectual Property mod EUIPO — Adveo Group International (ADVEON)

(Sag T-115/16) ⁽¹⁾

(2017/C 256/48)

Processprog: engelsk

Formanden for Femte Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 211 af 13.6.2016.

Rettens kendelse af 14. juni 2017 — Heineken Romania mod EUIPO — Lénárd (Csíki Sör)

(Sag T-83/17) ⁽¹⁾

(2017/C 256/49)

Processprog: engelsk

Formanden for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 121 af 18.4.2017.

Rettens kendelse af 8. juni 2017 — Post Telecom mod EIB

(Sag T-158/17) ⁽¹⁾

(2017/C 256/50)

Processprog: fransk

Formanden for Niende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 144 af 8.5.2017.

Rettens kendelse af 12. juni 2017 — Eco Bat Technologies m.fl. mod Kommissionen**(Sag T-232/17)**

(2017/C 256/51)

Processprog: engelsk

Formanden for Ottende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA